

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 7 (178)
ЛИПЕНЬ
2019 РОКУ

ПРО СПОКУСИ ФАЛЬШИВОЇ ЄВРОПИ

7 жовтня 2017 року в Інтернеті дев'ятьма європейськими мовами було опубліковано Паризьку декларацію під назвою «Європа, в яку ми віримо». Її підписали 12 провідних європейських інтелектуалів... Без перебільшення цей документ можна назвати однією з головних інтелектуальних подій року. Але європейська преса (провідні газети, а не другорядні інтернет-ресурси) обійшла публікацію Паризької декларації мовчанням. Винятком була коротка та іронічна замітка Симона Штрауса в Frankfurter Allgemeine Zeitung від 14.10.2017 (у ній автори Декларації фігурують як «група консервативно мислячих інтелектуалів»). Дружнє мовчання європейської преси цілком красномовне. Це ще одне свідчення того, що в сучасній Європі ідеї, які йдуть врозріз із загальноприйнятим інтелектуальним «трендом», намагаються ігнорувати або маргіналізувати.

Які ж головні ідеї Паризької декларації? Чому її публікація настільки важлива саме в наш час?

Текст Декларації складається із 36 невеличких параграфів. Автори (представники дев'яти європейських країн – Франції, Німеччини, Іспанії, Чехії, Угорщини, Польщі, Голландії, Великобританії та Бельгії) говорять про Європу як про спільну батьківщину. Але сьогодні Європа перебуває в полоні хибного розуміння самої себе і своєї історії. «Лідери фальшивої Європи одержимі марновірством неминучого прогресу. Вони переконані, що історія на їхньому боці, і ця віра сповнила їх гордістю і зарозумілістю... Вони нічого не знають про справжні джерела людської гідності, яку на словах так високо цінують. Вони ігнорують і навіть відхиляють християнське коріння Європи. Представники фальшивої Європи придушують усіляке інакомислення, звісно, заради свободи і толерантності».

Автори Декларації закликають стати на захист справжньої Європи. Справжня Європа – це не імперія,

не вимушена єдність, а співдружність національних держав. Справжня Європа сформована християнством і класичною традицією Греції та Риму. Універсальна духовна влада Церкви зробила можливою культурну єдність Європи і зробила це без політичного примусу.

«Наші чесноти становлять християнську спадщину: справедливість, співчуття, милосердя, прощення, добрودійність».

І ось ця справжня Європа перебуває в серйозній небезпеці. «Ми втрачаємо нашу батьківщину. Європейське суспільство глибоко зав'язло в індивідуалізмі, ізоляції та відсутності мети».

Значна частина Декларації присвячена критиці наявної освітньої системи і поведінки більшої частини європейських інтелектуалів. «На жаль, багато європейських інтелектуалів є прибічниками панівних ідеологій фальшивої Європи». «Наші університети сьогодні – це

активні агенти безперестанного руйнування культури».

Автори Декларації не залишають без уваги і проблеми міграції. Вони вказують на той факт, що в деяких регіонах Європи мусульмани мають неформальну автономію, що властиве, радше, колоністам, а не громадянам. У цьому автори Декларації вбачають небезпеку руйнування європейської ідентичності.

З чого розпочинати роботу над оновленням Європи? З теологічного самопізнання. Спотворений універсалізм перетворився на своєрідну ерзац-релігію. «Це сильний опіум, який паралізує Європу як політичне ціле». Новомодну ерзац-релігію треба рішуче відкинути разом із культом «експерткратії» (влади експертів), що витіснив чесноти мудрості, тактовності і справжньої культури.

«Ми підтримуємо політичні досягнення епохи модерну: фундаментальні права людини мають бути гарантовані. Але здорова демократія потребує соціальної та культурної ієрархії. Це спонукало прагнути до досконалості й виявляти повагу до тих, хто працює на

загальне добро. Потрібно відродити відчуття духовної величі і надати йому відповідної ваги, аби наша цивілізація зуміла захистити себе, з одного боку, від зростаючої влади матеріального багатства, а з другого – від засилля вульгарних масових розваг. Ми потребуємо відродження моральної культури».

В останніх параграфах автори ведуть мову про необхідність реформування навчальних програм так, щоб вони служили передачі спільної культурної спадщини.

«Ми повинні відновити високу культуру Європи, відкидаючи деградацію мистецтва і перешкоджаючи їй перетворенню на різновид політичної пропаганди».

У завершальному параграфі автори Декларації закликають європейців підтримати проект відновлення справжньої Європи і відкинути «утопічні фантазії мультикультурного світу без кордонів».

Мені здається, що Паризька декларація провідних філософів надзвичайно важлива саме нині. У тому складному і розмаїтому світі, в якому ми живемо, в якому пропаганда і маніпуляції досягають небачених раніше масштабів, голос розуму має звучати якомога виразніше і твердо... Паризька декларація знов актуалізує найважливіші питання про природу і цінності європейської традиції.

Яка справжня історія Європи? Які ідеї і цінності сформували сучасну Європу? Яким має бути майбутнє європейської цивілізації? Для нас, українців, ці питання мають ще один важливий аспект. Ми повинні відповісти на запитання, яку Європу ми вибираємо. Тому ідеї, викладені в Паризькій декларації, мають для нас особливу цінність.

Андрій Баумейстер.

РАДА ЦЕРКОВ ВИСТУПИЛА ПРОТИ ЗАБУДОВИ МІСЦЯ МАСОВИХ РОЗСТРІЛІВ У ПОЛТАВІ

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій підтримала заклики громадськості до Полтавської міської ради проти забудови Пушкарівського яру, де було страчено десятки тисяч невинних людей, переважно євреїв.

Звернення за підписом Головуючого у ВРЦіРО єпископа Віталія Кривицького було спрямоване 25 червня 2019 року до секретаря Полтавської

міської ради та всіх депутатів, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«На наше переконання, неприпустимо забудовувати місце трагедії світового

масштабу, що несе ризик понівечення пам'яті десятків тисяч наших невинних співгромадян, замордованих нацистами у роки Другої світової війни, а ще раніше – репресивними органами радянської влади», – заявили релігійні діячі України.

На переконання ВРЦіРО, саме через ці обставини територія колишніх артскладів має бути збережена для наукових досліджень і розміщення меморіального комплексу, щоб історична правда була встановлена, рідні загиблих могли віддати шану пам'яті невинним жертвам, а широка громадськість, особливо підрастаюче покоління, змогла піддати моральному осуду ці акти нелюдяної жорстокості з метою запобігання їх повторення у майбутньому.

Як приклад, зазначається у зверненні Ради Церков, таким чином у Києві облаштовується територія Бабього яру, де заплановано спорудження Меморіального центру Голокосту за рахунок залучення коштів благодійників з усього світу.

МІСІОНЕРИ НЕСУТЬ ЛЮДЯМ БОЖУ ЛЮБОВ

Чотири тисячі благовісників місії «Steiger International» провели кілька вуличних євангелізацій в австрійському місті Відні. Ці заходи відбулися під час конференції «Awakening Europe» («Пробудження Європи»).

Усього було сформовано 62 команди, які проповідували на вулицях міста. Місіонери розповіли понад тисячі людей про Христа.

Лідери місії «Steiger International» закликають молодих християн бути благовісниками там, де вони є, – у своєму населеному пункті, на місці навчання чи роботи, створюючи проекти, які змінюють життя людей.

Invictory.

ЖИВОПИСЕЦЬ І МУЛЯР

На рихтуванні одного великого будинку живописець розписував стіни. Бажаючи побачити, яке загальне враження справляє картина, він відступив на кілька кроків назад і, поглинений спогляданням свого твору, не помітив, що опинився на самому краю помосту. Ще крок – і він впаде з величезної висоти на кам'яну підлогу підвір'я.

Муляр, що працював неподалік на цьому самому помості, побачив небезпеку, на яку той наражався. Зміркувавши, що в нього немає часу ні попередити живописця, ні відтягнути його від краю помосту, він взяв на лопатку розчин вапна і хляпнув на картину.

Живописець миттєво кинувся вперед, готовий побити муляра. Та, дізнавшись про причину такого варварського вчинку, гаряче подякував йому за порятунок.

Так і ми, подібно до цього живописця,

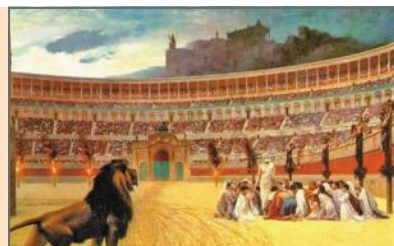
забуваючи про небесне й поглинені тимчасовим і земним, опиняємося на краю прірви. А Бог у Своїй любові до нас відвертає нас від наших ідолів. Проблеми, випробування і, як наслідок, страждання – це, можливо, моменти, коли Він хляпає вапном на наші ідоли. Це викликає в нас обурення: та що це таке, Господи! А це наш порятунок!

Господь любить нас і робить усе, щоб урятувати нас від падіння в безодню.

Н. Н.

ПРОБЛЕМА НЕ У ВІДПОВІДІ, А В ЗАПИТАННІ

У дитячому відеофільмі «Стефанів іспит віри» хлопчик подорожує в часі, щоб дізнатися історію про переслідування християн. Зокрема там показана сцена, в якій християни звинувачують у підпалі Рима і кидають на поживу голодним левам.

запитувати: «Чому?», ми повинні запитувати «Чи готові ми?».

Данііл був готовий загинути, розтерзаний голодними левими. Вірні Богу в часи Нерона також були готові померти.

Той факт, що хтось уникнув смерті, а хтось – ні, не змінить стану їхніх душ. Наш послух, а не наші страждання – показники нашої належності до Христа».

Але ось питання: якщо Бог захистив Данііла в ямі з левими, чому Він не захистив християн у колизей? Чому Бог захистив одного зі Своїх синів, а тисячам інших дозволив загинути?

Головний сценарист фільму на це питання відповів так: «Проблема полягає не у відповіді, а в запитанні. Ми не повинні

Степан Касянюк
м. Сіетл, США

НЕ ЗАНЕДБАЙ СВОЄ СПАСІННЯ

«Через це подобає нам більше вважати на почуте, щоб ми не відпали коли. Коли бо те слово, що сказали його Анголи, було певне, а всякий переступ та непослух прийняли справедливу заплату, то як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння? Воно проповідувалося спочатку від Господа, стверджалося нам через тих, хто почув...» (Євр. 2:1-3).
«Але маю на тебе, що ти покинув свою першу любов. Отож, пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчинки давніші роби. Коли ж ні, то до тебе прийду незабаром, і зрушу твого свічника з його місця, якщо не покаєшся» (Об. 2:4-5).

Останні десятиліття все частіше проповідують, що віруючий не може втратити спасіння. Мовляв, спасенний раз – спасенний назавжди. Це не нове вчення, його ще в XVI ст. розробив і широко популяризував відомий реформатор Жан Кальвін. Суть його полягає в тому, що від людини спасіння не залежить. Оскільки наше вибране відбулося ще до створення світу, воно незмінне. Воно підтверджується уисновленням і Божою охороною нашого спасіння.

Ця концепція вічної безпеки дуже приваблива, особливо для молодих людей. Це інтригуюча ідея. Якщо я не вибраний, навіщо старатися, напружатися, терпіти якісь утиски в житті – я все одно не вибраний. Коли ж я вибраний, то, незалежно від того, як я живу, врешті-решт Бог приведе мене до спасіння.

Заради справедливості потрібно сказати, що прихильники концепції кальвінізму навчають, що теоретично людина може втратити спасіння, але вона його не втратить. Божі благодаті не допустять цього. Вільна воля враховується, але вона діє тільки в напрямку збереження. Людина віруюча може відпасти, але не відпаде.

Якби це було так, то для чого автору Послання до євреїв писати в шостому розділі про відпадиння тих, хто скуштував небесного дару, став причасником Духа Святого та сили майбутнього віку – та й відпав.

Це не єдиний текст, який говорить, що спасіння можна втратити. Ми, християни віри євангельської, дотримуємося іншого вчення, яке розробив голландський богослов Якоб Арміній. Суть його в тому, що Божі вибране основане на Його всебаченні і всезнанні.

Ми розуміємо, що Бог дав людині волю. Без самої людини Бог не може її спасти. У плані спасіння є дві сторони: людська і Божі. Бог все зробив для спасіння людей. Нам потрібно зробити свій вибір, прийняти це спасіння.

Божі воля – на те, щоб всі люди спаслися. Біблія говорить: «Бо з'явилася Божі благодать, що

спасає всіх людей» (Тит. 2:11). Ми звикали до думки, що спасіння нам дається як дар. «Бо спасенні ви благодаттю, через віру, а це не від вас, то дар Божий, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8).

Це дійсно так, бо ми б ніколи не змогли заслужити спасіння, заплатити за нього або чимось привернути увагу Бога так, щоб Він нам дарував спасіння.

Ні холодний, ні гарячий

Бог нас, образно кажучи, витяг із глибини морської і посадив в човен, дав нам весла, показав напрямок і сказав пливати до пристані, яка називається Новий Єрусалим. Будуть вітри і шторми, але Він з нами в цьому човні, щоб втихомирювати всі бурі.

Тому Слово Божі заохочує зі страхом і тремтінням звершати своє спасіння (див. Фил. 2:12). Потрібно стояти, працювати, прощати, боротися, ревнувати, палати. А для того, щоб втратити спасіння, не треба робити нічого – досить просто не дбати за нього.

Можна народитися в християнській сім'ї, з дитинства відвідувати церкву, одного разу покаятися, пережити радість спасіння, скласти заповіт з Господом через святе водне хрещення і пережити Божу благодать, але ослабнути, охолонути, збайдужіти, стати ні холодним, ні гарячим, а таким собі тепленьким. І як сумно бачити багатьох християн у такому стані. Це характеристика Лаодикійської церкви – церкви останнього часу, церкви наших днів.

Її основні риси – безпечність, задоволення і самообман. Формалізм, самообман і лібералізм заповнили сучасне християнство. Ми спасенні! Ми переможці! Ми посаджені на небесах! Ми царствене священицтво! Але за цими гучними лозунгами дуже часто ховається самообман.

Безумовно, усі правдиві віруючі повинні відчувати впевненість у спасінні, і це не гордість, як кажуть про нас представники так званих традиційних церков. Ця впевненість базується не на наших почуттях, не на якомусь вченні ліберального богослов'я. Вона перебірається нашим життям, нашим духовним станом, стандартами Слова Божого і нашими особистими відносинами з Богом. Якщо в нас є живий контакт із Ним, якщо ми постійно переживаємо єднання зі Святим Духом, якщо наша совість чиста і ми справді вільні, ми можемо бути впевнені у своєму вічному спасінні, навіть якщо весь світ заперечуватиме це.

Втрачена радість

Та який відсоток християн може сьогодні сказати, що вони впевнені у своєму спасінні, що їхні відносини з Богом правильні? Чомусь ми втратили ту радість, той вогонь, те натхнення. Щось сталося з нашим християнством. Адже християнство – це насамперед радість. Радість не земна, не поверхнева. Якщо вона є – її видно. А якщо немає – її штучно не створиш. Це радість у Дусі Святому, це Царство Божі всередині нас.

Загадаймо тільки те почуття захоплення, яке

огортало душу, коли ми збиралися раніше. Чому ми більше не переживаємо такої благодаті, не падаємо першою любов'ю...

Причина тільки в нас. Наше життя засмічене суєтою, якимись гріхами, ми збайдужіли, стали безпечними, втрачена свобода в серці. І це не другорядне питання.

Як нам повернутися до тої першої любові? Ми не хочемо жити тільки вчорашнім, тільки спогадами про те, що було колись. Нам потрібна сила Божі, присутність Божі, Божі благодаті... Нам потрібна свіжа манна сьогодні, зворушення води сьогодні...

Куди ми йдемо? Що Господь може сказати про наше життя? Коли в життя приходить безпечність, вона нищить все святе. І людина вмирає духовно.

Це дуже нагадує СНІД. Людина захворіла – а це цього не знає. Живе, як завжди. Але вже діє вирок смерті. Імунітет не працює. Так само гріх вбиває духовний імунітет. І те, що раніше вважалося гріхом, вже не сприймається як щось страшне. Десь глибоко в серці людина відчуває, що щось не так, але боротися не має сили. Якщо ми не дбаємо про спасіння і в такому стані перебуваємо весь час – ми вмираємо.

Господь дав людині здатність чути голос Божий, говорити з Богом, здаатність шукати Його, співпрацювати з Ним. Та коли людина ігнорує цю здатність, вона починає охолонути і відмирати. Сидить на зібранні – але Слово Божі її не торкається. Це біда і трагедія. Безпечність і недбалість – це дорога до смерті. Гріх тисне, благодать не діє, душа починає томитися, чогось шукає і не знаходить...

Християнство – це постійне освячення

Бувають особливі зібрання, де діє Божі благодать, люди розчулені, моляться, плачуть, сповняються Духом Святим... Та через дві години ті самі люди, опинившись в іншому оточенні, іншій атмосфері, у спілкуванні з тілесними людьми, в яких тільки світські розмови і непристойні жарти, стають такими, як ті невіруючі.

Мені здається, що вони переживають те, що свого часу переживав Саул. Коли він опинився серед пророків, він теж пророкував, сповнившись Духом Святим. А коли їх залишив, то став тим самим Саулом. Я не знаю, хто навчив людей так чинити. На зібраннях так не вчать, і Біблія так не говорить, але вони чомусь так чинять.

Християнство – це не раз сповнився благодаттю і пережив наповнення Духом Святим; християнство – це постійне освячення. Кожного ранку і кожного дня я шукаю Божого лиця, Його присутності, Його благословення. Я запитую, що ще мені потрібно зробити, щоб я міг звільнитися від усього гріховного. Це не релігія, не обряд, не форма, не буква – це життя за Духом.

Ми маємо сьогодні позбутися всього того, що стоїть на шляху нашого благословення і взаємин із Богом. Бог не потребує половинчастого серця, половини нашого життя. Він хоче нашого серця і життя сповна.

Чому ми часто приходимо на зібрання сумні, замурені, безрадісні? Тому що в житті немає перемоги. Серце не належить Господу повністю.

Ісус Христос сказав: «Де скарб ваш, там буде і серце ваше». Якщо наш скарб – Господь і Його Слово, ми будемо намагатися перебувати в ньому, спілкуватися з ним.

Якщо хлопець серйозно полюбить дівчину, йому завжди хочеться з нею бути, говорити, бачити. Йому

приємна її присутність. Якщо втрачена ця перша любов, міняються стосунки.

Так сталося з Єфеською церквою, яка втратила свою першу любов. У короткому посланні Ісуса Христа до ангела Єфеської церкви можна побачити багато доброго, похвального і правильного. Праця, терпіння, вірність, відвага – усе в них було. Проте щось було не так. Господі щось не задовольняло. І Він їм докоряє: це все в тебе добре, але Я маю проти тебе, що ти залишив першу любов. Раніше ти любив бути в Моїй присутності. Раніше ти розділяв Мій тягар за неспасенних людей. Сьогодні ти задовольняєшся тим, щоб раз на тиждень посидіти на лавці і послухати Слово Божі. Раніше ти горів. Ти любив бути в Моєму домі з Моїми святыми. Тепер тобі досить дві години на тиждень в ранковому зібранні.

Зрушений світильник

А яке наше ставлення до Господа? Яке наше християнство? Господь і нам сьогодні може сказати: Я маю проти тебе, що ти залишив свою першу любов... Плачте, бо наша байдужість зростає. Це нас Він попереджає: якщо не покаєшся, то прийду і зрушу світильника.

Що це означає? Якщо ми не покаємося, Він позбавить нас всякого духовного авторитету і впливу. Наш вплив на суспільство, оточення і навіть на домашніх буде забраний від нас.

Чому сьогодні невіруючі не йдуть в церкву? Чому так мало покаянь? Чому сьогодні церкви по всьому світі порожніють? Особливо в Європі, та й в Америці не менше. В Україні дещо краща ситуація.

Світильники буквально гаснуть, тому що це суд Божий. За те, що вони відмовилися від покаяння, вони втрачають свої духовні благословення, свій авторитет, свій вплив, свої фінанси і саму Його присутність. Залишається тільки спогади про щось добре. На їхніх дверях Бог написав: «Іхавод», що означає – відійшла слава.

Це страшно. Ми живемо в тривожний, небезпечний час. Хоча матеріальне життя поліпшується, але ворог піднімає свої зловісні сили проти церкви і Божих святих. Ріка диявольської каламутної води заливає наше життя через Інтернет, телебачення, засоби масової інформації. Через узаконення різних збочень, протиприродних дій, антибіблійних цінностей. Через введення нових законів в освітній програмі. У деяких країнах вже з дитячого садочка вводять сексуальну освіту, навчаючи, що одностатеві відносини – це нормально. Це страшний час. Чого нам чекати в найближчому майбутньому?

Хмари ще більше будуть згущуватися. Під особливим прицілом – наші діти. І якщо ми залишатимемося безпечними, байдужими, недбайливими, якщо не станемо в проломі з постом і молитвою, зі словами та волюваннями за дітей, то ми їх втрачимо.

Можливо, тема покаяння не дуже поліпшує настрій. Однак, як пише апостол Павло, хоч це і засмучує, проте веде до добра, до правильної переімени життя. Є радість найвища, радість якою радіють на небі ангели, і це радість покаяння. Сьогодні покаяння потрібно не тільки невіруючим, але й віруючим. Не тільки для світу, але й для церкви.

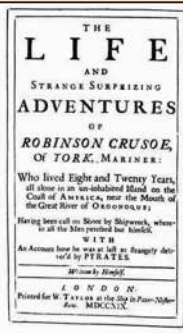
Ми не чинимо таких страшних гріхів, як перелюб чи вбивство. Але маємо каятися за нашу безпечність, нашу сонливість, байдужість... І молитися за наше оновлення, за переімену життя.

ХРИСТІЯНСЬКІ ЦІННОСТІ І ХУДОЖНЯ ЛІТЕРАТУРА

Друкарський верстат і Реформація зробили книги в принципі доступними, і насамперед – Біблії національними мовами. Це дало можливість державам Північної Європи і Америки розвивати свої культури на фундаменті християнського світогляду.

Християнські цінності поширювалися і через художню літературу.

Загадаймо родоначальника сучасного роману Даніеля Дефо. Його роман «Робінзон Крузо» задав стандарт жанру. Але в радянському перекладі К. Чуковського не стало всього того, заради чого писався «Робінзон». Насправді, роман – євангелізаційний!

Головний герой Робінзон Крузо не слухається Бога і свого батька, але через загибель корабля і самотність на безлюдному острові життя його кардинально змінюється. Серед речей, які не потонули разом з кораблем, є Біблія. Він починає її читати і приходиться до віри в Бога.

Що він робить з цією вірою? Починає нею ділитися. Чи можливо це на безлюдному острові?! Робінзон рятує від смерті

дикуна, дає йому ім'я П'ятниця та починає розповідати про Христа. Унаслідок цього П'ятниця визнає Христа своїм Спасителем. Саме про це весь роман! А не про те, як вижити на безлюдному острові.

Книга Гарріет Бічер-Стоу «Хатина дядька Тома» теж постраждала від радянської цензури: усяке християнське свідчення вирізано. Роман, авторка якого – протестантка, і став однією з причин громадянської війни в Штатах, перемоого півночі у якій було скасовано рабство в країні.

Роман викликав сильні емоції, в тому числі і у захисників рабства. В американській літературі сформувався цілий рух «Анти-Том», в рамках якого за 10 років до початку громадянської війни було опубліковано близько 30 романів захисників рабства. У них в різних інтерпретаціях звучала думка про те, що негри – народ, схожий на дітей, нездатний до життя без прямого нагляду з боку білих.

Усі біблійні смисли, молитви були видалені з творів Г. Х. Андерсена. Ми не знали,

що Герда в «Сніговій королеві» зверталася в молитві до Бога, прохаючи за Кая.

Схожа ситуація сталася і з казковою повістю Сельми Лагерлеф «Дивовижна подорож Нільса Гольгертсона з дикими гусьми». У «Нільсі» все, що не відповідало радянській ідеології, було знищено. Пригоди хлопчика насправді були результатом його відмови читати Біблію і ходити до церкви, а ми про це не здогадувалися.

До «Подорожі Нільса», серед іншого, письменниця випустила збірку новел «Легенди про Христа», яка не була перекладена в СРСР. На початку XX ст. Сельма Лагерлеф отримала Нобелівську премію з літератури.

Автор «Володаря перснів» Джон Толкін писав про свою творчість: «Про те, що я християнин, можна зрозуміти з моїх книг». Він привів до віри в Бога атеїста К. Льюїса. Предтеча сучасного жанру фентезі Джордж Макдональд, що мав величезний вплив на К. Льюїса, був протестантським пастором.

Найвідомішу книгу К. Льюїса «Хроніки Нарнії» читали, напевно, всі. Він написав також, мабуть, найвпливовішу християнську книгу XX століття «Просто християнство». Вона заснована на його радіобесідах в роки Другої світової війни.

Мало хто знає, що автор чотирьох романів про Гуллівера Джонатан Свіфт був священником в Дубліні.

Один зі стовпів світового детективу Гілберт Честертон відомий не тільки новелами про отця Брауна, але й апологічною літературою, своєю полемікою з атеїстами і прагненням привести їх до Христа.

До речі, виявлено взаємозв'язок між читанням і майбутнім. Чим менше підлітки читають художню літературу, тим вища ймовірність того, що в майбутньому вони опиняться у в'язниці. До такого висновку прийшли американці в результаті пошуку відповіді на питання, на яку кількість місць будувати в'язниці.

Олексій Шейн.

«І встав він тієї ночі, і взяв обидві жінки свої, і обидві невільниці свої та одинадцятьох дітей своїх, і перейшов брід Яббок. І він узав їх, перевів через потік, і перепровадив через потік, і перепровадив те, що в нього було. І зостався Яків сам. І боровся з ним якийсь Муж, аж поки не зійшла досвітня зоря... І Він побачив, що не подужає його, і доторкнувся до суглоба стегна його. І звихнувся суглоб стегна Якова, як він боровся з Ним. І промовив: «Пусти Мене, бо зійшла досвітня зоря». А той відказав: «Не пущу тебе, коли не поблагословиш мене». І промовив до нього: «Як твоє ім'я?». Він сказав: «Яків». І сказав: «Не Яків буде називатися вже ім'я твоє, але Ізраїль, бо ти боровся з Богом та з людьми». І запитав Яків і сказав: «Скажи ж ім'я Своє». А Той відказав: «Що питаєш про ім'я Моє?». І Він поблагословив його там. І назвав Яків ім'я того місця: Пенуїл, «бо бачив був Бога лицем у лице, та збереглася душа моя». І засвітило йому сонце, коли він перейшов Пенуїл. І він кульгав на своє стегно» (Бут. 32:23-32).

Боже благословення дуже важливе. Про це знають багато людей і навіть ті, які Богові не вірять. Майже в усіх наших церквах щороку святкується День жнив. Люди цього дня моляться Богові, дякують за врожай, хоча впродовж цілого року вони про Бога, можливо, жодного разу й не згадали.

Деякі приходять до церкви для того, щоб отримати благословення від священника, хоча про Бога не думають і богослужіння не відвідують. Навіть гомосексуалісти, знаючи, що їхній спосіб життя суперечить волі Божій, борються за те, щоб отримати Боже благословення на співжиття.

Знаю жінку, яка вирішила стати членом церкви тільки для того, щоб її дитину благословили. Через тиждень після благословення ця жінка перестала ходити до церкви. На моє запитання, для чого вона стала членом церкви, відповіла: «Я хотіла, щоб моя дитина отримала благословення від Бога, тому що без нього дитина не може жити». Я відповів: «Невже ви справді думаєте, що обманом і хитрістю можете отримати благословення Боже?».

Так, очевидно, думав і Яків. Навіть ім'я його означало «той, хто тримається за п'яту». Він був людиною, яка вміла в усьому знайти вигоду. «Яків» ще перекладається як «ошуканець», ким він, у принципі, й був. Усе життя він обманював і намагався хитрістю отримати благословення від Господа.

Спочатку, скориставшись тим, що його старший брат був голодний, він придбав у нього право первородства за миску сочевиної юшки. А потім, скориставшись зі старечої слабкості батька, шляхом

обману отримав благословення, яке належало первістку. Пізніше він кілька разів обвів навколо пальця свого тестя Лавана й таким чином збагатився за його рахунок.

Для Якова було дуже важливо отримати благословення Боже. Але це благословення він намагався отримати шляхом обману.

А згадаймо про ключову подію в житті Якова, як він, зупинившись на ночівлю просто неба й поклавши під голову камінь, у сні побачив сходи. Дуже цікаво, що, прокинувшись, він дає обітницю Богові: «Коли Бог буде зо мною, і буде мене пильнувати на цій дорозі, якою ходжу, і дасть мені хліба їсти та одягу вдягнутись, і я з миром вернусь до дому батька свого, то Господь буде мені Богом...» (Бут. 28:20-21).

Яків хотів щось отримати від Бога, проте зовсім не шукав Його Самого. Він навіть намагався укласти з Богом угоду, кажучи: «Якщо Ти поблагословиш мене, даси мені здоров'я, багатство, повернеш мене додому, от тоді я буду служити Тобі».

Саме це й стало головною проблемою людей, які хочуть чогось від Бога, але не Його Самого.

Життєва філософія Якова

Ми хочемо, щоб Бог благословив нас, наших дітей, дав нам здоров'я, успіх, просимо Його допомогти нам і зберегти нас, але ми не шукаємо Його Самого. До ночі боротьби біля потоку Яббок це було життєвою філософією і Якова.

Тут відбувається радикальна зміна в самій парадигмі благословення: з бажаного, необхідного

воно стає вистражданим. У цю ніч, перед самим світанком, Бог з'являється Якову як супротивник.

Наступного дня Яків має намір перейти потік Яббок, щоб примиритися зі старшим братом, Ісааком. Але Бог Сам перетинає Якову шлях і спочатку з'являється перед ним як таємничий Хтось. Хтось вступає з Яковом у боротьбу, і він не знає, що цей Хтось – Бог! І цей Невідомий просить відпустити Його ще до світанку.

Яків бореться з Невідомим і зазнає нищівної поразки. Він отримує такий сильний удар у стегно, що ледве тримається на ногах. Бог уразив Якова в місці стегового м'яза – найсильнішого м'яза в тілі. А ми знаємо, що м'язи стегна відіграють важливу роль у підтримці вертикального положення тіла.

Яків розуміє, що йому настав кінець. Усе, що він раніше отримував хитрістю, шляхом обману, тепер не має жодного значення. Єдине, що він зараз може зробити, – це вцепитися в Невідомого й сказати, що не відпустить Його, поки Той не благословить його. І Яків говорить: «Ти можеш робити зі мною все що хочеш, навіть убити мене, але я Тебе не відпущу». Яків дійшов висновку, до якого Бог часто підводить Своїх людей: «Боже! Я нічого більше не хочу від Тебе. Я бажаю тільки Тебе, Твоєї милості та Твого благовоління!».

У Псалмах є чудові слова, що виражають саму суть цього бажання: «Хто є мені на небесах, окрім Тебе? А я при Тобі на землі не бажаю нічого! Гине тіло моє й моє серце, та Бог – скеля серця мого й моя доля навіки» (Пс. 73:25-26).

Глибинне значення Божого благословення

«Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває!» (1 Ів. 4:16).

Можливо, ти віриш Богові, тому Він тебе благословляє? Ти служиш Богові, щоб Він зберігав твоїх дітей і благословив їх? Чи ти просто любиш Бога, тому що Він – твій Господь?

Нарешті настав момент у житті Якова, коли він отримує благословення. І благословення це полягає в тому, що Бог показує йому Своє обличчя, відкривається йому як Бог люблячий. У цьому приховано глибинне, справжнє значення благословення.

У так званому благословенні Аарона говориться: «Нехай Господь поблагословить тебе, і нехай Він тебе стереже! Нехай Господь засяє на тебе лицем Своїм, і нехай буде милостивий до тебе! Нехай Господь зверне на тебе лице Своє, і хай дасть тобі мир!» (Чис. 6:24-26).

Істинне благословення полягає в тому, що Бог Своєю любов'ю, благодаттю та присутністю висвітлює наше життя, коли ми живемо в Його реальній присутності, в Його світлі.

Мій тесть раніше розводив свині. Коли з'являлися на світ маленькі поросятка, він вівшав у сараї велику червону лампу. І поки поросятка перебували в пучку променів лампи, вони залишалися живими. Як тільки вночі вони відповзали вбік, то до ранку замерзали.

Поки ми перебуваємо перед лицем нашого Господа, під життєдайними променями Його присутності і благодаті, ми – у найбільш благословеному для нас місці. І немає в цьому світі нічого, що могло б замінити нам Господа. Істинне Боже благословення не в тому, що Він дає, а в тому, що Він звертає на нас Своє світле лице.

Перемога чи поразка

Повернімося до історії боротьби Якова. Цілком резонанс запитання: переміг Яків у цій боротьбі чи зазнав поразки? Виглядає, що програв. Бог уразив його так, що жодної надії не залишалося. Яків, уже як інвалід, тримався за Того, з Ким боровся. Але Бог каже йому: «Ти боровся і... переміг».

Капітуляція Якова – це його перемога. Наше покаяння й навернення – це капітуляція перед Богом. Ми кажемо: «Господи, без Тебе ми ні на що не здатні. Без Тебе в нас ні тіні надії. Роби, що вважаєш за потрібне, але благослови». І в чому наша перемога?

Яків отримує нове ім'я – Ізраїль. Хто сьогодні згадує про Якова? Але його ім'я – Ізраїль – щодня звучить на телебаченні та радіо. Це нове ім'я, яке Яків отримав тієї ночі, увійде в історію як ім'я обраного Богом народу. Цією капітуляцією перед Богом життя Якова-Ізраїля отримує таке величезне значення, що осмислити його складно.

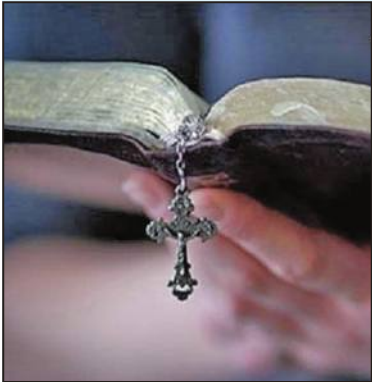
Стів Джобс, засновник знаменитої фірми «Еппл», впродовж тривалого часу намагався переконати свого друга, який працював менеджером у «Кока-колі», перейти в його фірму. Але той постійно відмовлявся. Якось Стів Джобс йому сказав: «Тобі треба прийняти рішення: чи ти бажаєш все своє життя присвятити продажу підфарбованої, підсолонженої води, а чи хочеш змінити світ».

Якщо ви бажаєте впливати на світ, тоді капітулюйте перед Богом. І перестаньте, нарешті, щось у нього просити, а шукайте Його Самого!

Мартін Хіршмюллер.

ЗОЛОТО ЧИ МІДЬ

Справжня лагідність – плід Святого Духа (Галатів 5:22-23). У грішній людській природі зустрічається лише якась подоба лагідності, дешева бутафорія. Люди настільки часто користуються фальшивкою, що навіть не помічають, що їхня лагідність – всього лише продукт плоти, що переслідує меркантильні цілі та інтереси. Ніхто й не помітить, коли золото заміняють міддю: «І вийшов Шішак, єгипетський цар, на Єрусалим, і забрав скарби Господнього дому та скарби дому царевого, і все позабирав. І забрав він золоті щити, що Соломон поробив був. А цар Рехав'ям поробив замість них мідяні щити...» (2 Хр. 12:9-10).

ангелів (Мт. 26:53), але Він віддає Себе на поталу в руки Пилата (Мт. 26:67-68). Христос словом утихомирює стихії світу (Мр. 4:39), але смиренно приймає Голготу (Ів. 19:17). Лагідність Христа виражена в повному підпорядкуванні Отцю, прийнятті Його волі й добровільній відмові від використання Своєї сили та влади. Завдяки лагідності Ісуса Христа грішне людство знайшло життя вічне.

У лагідності Мойсея – сила звільнення!

Мойсей – це один приклад сильної особистості, про яку говорить Святе Письмо. «А той муж, Мойсей, був найлагідніший за всяку людину, що на поверхні землі» (Чис. 12:3). Ті, хто читає Біблію, знають, що лагідність Мойсея – плід наполегливої праці. На початку свого покликання Мойсей не терпить несправедливості, власними силами намагається навести порядок і в результаті стає вбивцею (Вих. 2:11-12).

Борцям за справедливість лагідний дух чужий. Але завдяки Богові Мойсей змінюється. Тепер він розуміє: сила та влада людини обмежені. І яким би «крутим» він не був, без лагідності та смиренності перед Всевишнім успіху не досягнеш.

Лагідному та смиренному Мойсеєві Бог доручає велику місію – звільнення Свого народу з єгипетського полону (Вих. 3:4). Лагідний Мойсей стає провідником не своєї, а Божої сили (Вих. 14:21-22). Він не величається і не пишається, він готовий віддати своє життя, тільки б урятувати непокірний Богові народ.

Лагідність Мойсея дозволяє йому входити у святую присутність Бога й говорити з Ним лицем у лице як із Другом. Лагідний Мойсей не шукає свого, не доводить свою правоту серед людей, а жадає Божої слави, прояву Його сили та покаяння народу.

Що дає лагідність?

Бог «провадить покірних у правді, і лагідних навчає дороги Своєї» (Пс. 25:9). Бажаєш іти шляхом Божим – практикую лагідність.

«Лагідне серце – життя то для тіла...» – констатує мудрий Соломон (Пр. 14:30).

Згідно з Біблією, лагідна людина здатна приборкати плоть. На жаль, огрядних християн із кожним роком все більше. А це перша ознака відсутності лагідності та смиренності. Тут знову можна звернути увагу на Ісуса Христа. Під час посту Він не піддався на провокацію ні зовнішньої, ні внутрішньої спокуси (Мт. 4:2-4).

Лагідні люди здатні відрізнити справжні веселощі від сурогату: «Душа моя буде хвалитися Господом, хай це почують слухняні, і нехай звеселяться!» (Пс. 34:3).

Лагідні наставляють людей на істинний шлях (Пр. 31:26) і збудовують їх для Господа (1 Петр. 3:1-4).

Лагідність гнів відвертає (Пр. 15:1) і гамає серце (Мт. 11:29).

Лагідність – плід Святого Духа – веде віруючого до досконалості.

Як стати лагідним?

У Євангелії записані слова Ісуса

Христа: «Прийдіть до Мене, усі втомлені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє добре, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

Якщо людина не має лагідності й усвідомлює це, дуже важливо зрозуміти, що тільки Ісус може допомогти. Він знає, як звільнити людину від гніву та дратівливості. Він готовий дати зраненій душі спокій і гарантує, що нікого, хто приходить до Нього, Він не вижене (Ів. 6:37).

Ісус каже: «Навчіться від Мене...» (Мт. 11:29). А тому наступний крок до змін – вивчення Його Слова. Якщо для християнина Слово Боже – лише джерело інформації, зміна неможлива. «Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й тіла, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Євр. 4:12). Але для зміни в образ Христів звичайного знання недостатньо.

Знання – це отримана інформація. Людина прочитала текст Святого Писання, деякі вірші навіть знає напам'ять – це означає, що вона інформативно «підкована» і за необхідності легко зможе згадати вірш Писання. Але це тільки знання. Наприклад, усі знають, що куріння та вживання алкоголю вбиває, але не всі це усвідомлюють!

Усі відроджені від Духа Святого знають, що особистий час для спілкування з Богом і Його Словом необхідний, але далеко не всі це практикують. Просте знання людину ні до чого не зобов'язує. Крім того, знання без усвідомлення може породити гордість. А гордим Бог протриває (Як. 4:6).

Усвідомлення ж, на відміну від знання, тягне за собою відповідальність. На жаль, дух безвідповідальності останнім часом вражає християн. Віруючі люди багато знають, напам'ять цитують місця Писання, але при цьому їхня віра мертва. У житті таких християн повністю відсутні сила

Святого Духа і, природно, плоди. «Віра без діл мертва» попереджає Яків (2:20).

Хизуватися «порожніми» знаннями нерозумно й безвідповідально. Знати й не робити – це означає відкинути Христа і Його Слово. А це страшно. Сам Ісус Христос попереджає: «Хто цурається Мене і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його!» (Ів. 12:48).

Прийшовши до Христа, необхідно не просто вчитися, а взяти на себе Його ярмо (Мт. 11:29). Ярмо надаряють на худобу для того, щоб вона могла працювати й приносити користь. Ісус закликає Своїх послідовників стати Його співпрацівниками: «Хоч живо велике, та робітників мало; тож будьте Господаря живими, щоб робітників вислав на живо Своє» (Лк. 10:2).

Христове ярмо має стати для дітей Божих єдиним тягарем (Іс. 58:6). Воно легке, оскільки в одній упряжці з нами Сам Бог. Якби в наш час усі християни служили людям, як Христос, і жили Його життям, то люди змінили б свою думку про нас. Але чи хочемо цього ми?

Лагідність – необхідна риса в служінні Господу й людям. Часом важко. Немає сил. Буденне життя повне «сюрпризів». Замість лагідності багато «віруючих» стали демонструвати силу плоти. Удари кулаком по столу і навіть ляспис вже не чужі нам. І забуваємо ми, що сила наша – не в прояві плотських амбіцій, а в прояві та дії Святого Духа (Гал. 5:22-23).

Світ користується підробкою, тому навколо стільки горя. У нас же, народжених від Духа Святого, – істина. Любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, стриманість – поза законом. Це плоди благодаті, здатні міняти уражене гріхом суспільство. Ці плоди має кожен християнин, відроджений від Духа Святого. Та в якому вони стані – знає кожен із нас.

П. Л.

ПШЕНИЦЯ СЕРЕД КУКОЛІВ

Пам'ятаю, у дитинстві щоосені наша церква влаштовувала конференцію, присвячену пророцтвам. Відомі на всю країну сивочолі чоловіки розгортали на трибуні свої діаграми і карти, простирадла, вкриті зображеннями Судного дня, звірів і воїнств, і сповіщали «останні дні».

Переляканий, я заворожено стежив, як вони проводять пряму лінію від Москви до Єрусалиму і передбачають, що незабаром багатомільйонні армії рушать на Ізраїль. Вони казали, що десять членів загальноєвропейського ринку – це виконання Даниїлового пророцтва про звіра з десятима рогами. Скоро усім нам поставлять на лоб номер, печатку звіра, і дані про нас зберігатимуться в комп'ютері десь у Бельгії. Вибухне ядерна війна, і планета постане на межі загибелі, але в останню хвилину прийде Ісус і очолить армію праведників.

Тепер цей сценарій вже не здається правдоподібним: Радянський Союз розпався, а загальноєвропейський ринок (тепер Євросоюз) налічує значно більше, ніж десять членів.

Я гадаю не стільки самі пророцтва, скільки почуття, які вони будили в мені. Я ріс одночасно заляканим і повним надії. У старших класах я брав уроки китайської, а мій брат учив російську мову, так що ми могли б спілкуватися із загарбниками, звідки б вони не прийшли. Мій дядько взагалі перебрався в Австралію разом

з усією сім'єю. Та все ж, незважаючи на страх, ми не втрачали надію: хай світу скоро кінець, але в мені жила дитяча віра, що Ісус все одно переможе.

Пізніше, вивчаючи історію Церкви, я дізнався, що і раніше – у перші десятиліття християнства, у кінці X століття, у XIV столітті, при Наполеоні, у Першу світову війну, при Гітлері і Муссоліні – багато хто говорив, що настали останні часи. У 1991 році, під час війни в Перській затоці, знову згадали Апокаліпсис і оголосили антихристом Саддама Хусейна. Багато разів християни переживали один і той же цикл: страх, надія і розчарування. Кінець світу так і не настає.

Я дізнався, що і юдеї не раз проходили по тому ж колу, особливо в першому столітті нашої ери. У той час багато хто чекав приходу Месії, який звільнить їх від римського володарювання. Що мрію пробудила Людина з Назарету, але так і не здійснила її. Щоб зрозуміти Ісуса і місію, яку Він довірив нам після Свого відходу, доведеться повернутися в Його

часи і послухати, що Він каже на тему, якій віддавав перевагу над усіма іншими: тему Царства Божого.

Його слова про Царство Боже, вимовлені в першому столітті, мають пряме відношення до нас у XXI столітті.

За часів Ісуса юдеї вивчали ті ж самі уривки з Даниїла і Єзекіїля, на які так часто посилалися проповідники в моєму дитинстві. Звичайно, ми розходимося в деяких деталях: Північна Європа в ті часи була не Спільним ринком, а лісом, повним варварів, про Росію ніхто і не чув. Проте наші відіння Месії збіглися: ми чекали героя-переможця.

Почувши: «Настало для вас Царство Боже» (Мт. 12:28), юдеї тут же уявляли могутнього вождя, який візьме владу у свої руки і розгромить найсильнішу у світі імперію.

Ісус прекрасно розумів, яку вибухову силу має слово «Месія». Вільям Барклі писав: «Якби Ісус відкрито проголосив Себе Месією, кровопролиття було б вже не уникнути». Хоча Ісус і не називав

Себе Месією, Він не заперечував, якщо інші називали Його цим титулом. Євангелія показують, як поступово учні починали розуміти, що їх Учитель – не хто інший, як довгожданий Цар.

Ісус зміцнював цю віру, кажучи речі, які примушували частіше битися серця людей. «Наблизилося бо Царство Небесне», – проголосив Він, уперше звертаючись до народу (Мт. 3:2). І кожного разу, коли Він говорив про це, пробуджувалися спогади: яскраві прапори, блискуча армія, золото, слонова кістка, як за часів Соломона, ізраїльська нація відроджується. І прийде, – говорив Ісус, – перевершить усе, що було в минулому: «Бо кажу вам: багато пророків і царів бажали б бачити те, що ви бачите, та й не побачили, і чути, що ви чуєте, та й не почувли» (Лк. 10:24). Іншим разом Він сказав зухвалі слова: «А тут ото Більший, аніж Соломон» (Мт. 12:42).

Зилоти слухали Ісуса здалека. Озброєні і добре організовані, вони рвалися в бій проти римлян, проте, на їх розчарування, сигналу до бунту так і не було. Дуже скоро Ісус Своїми діями розчарував усіх, хто шукав лідера в традиційному значенні цього слова. Він не потурав натовпу і уникав масових зібрань. Він ображав пам'ять про славу Ізраїлю, порівнюючи царя Соломона з якимись ліліями. Коли натовп вирішив силою коронувати Його, Він незрозумілим чином зник. І нарешті, коли Петро оголив меч, щоб захистити Його, Він змілів пораненого ворога.

З тривогою люди помічали, що Ісус, очевидно, має на увазі якесь зовсім інше Царство. Юдеї хотіли від царя того, чого зазвичай люди хочуть від влади: щоби в горщику диміла юшка, щоб була робота,

щоб армія могла захистити від іноземців.

Ісус говорив про Царство, де потрібно було забути про себе, узяти хрест, відмовитися від багатства і навіть полюбити ворогів. Люди слухали Його, і їх надії рушилися.

На час, коли Ісуса розп'яли, люди навколо Нього вже втратили надію і відступилися. Учені кажуть, що в юдеїв у першому столітті не було поняття про Месію, що страждав. Хай навіть Ісус багато і відкрито говорив про Свою неминучу смерть, учні пропускали це повз вуха. Хіба Месія може померти?

Слово «царство» для Ісуса означало одне, а для натовпу – зовсім інше. Ісуса відкинули багато в чому через те, що Він не відповідав образу Месії, яким його бачив народ.

Дуже довго я не міг зрозуміти, чому Ісус продовжував будити у Своїх послідовників надію, вимовляючи слово «Царство». (Тільки в Євангелії від Матвія воно зустрічається 53 рази.) Він наполегливо повторював слово, яке люди розуміли неправильно. Що ж для Нього означало «Царство Боже»?

Є якась іронія в тому, що Він, не здійснивши очікування Свого народу, в історію увійшов як Цар – це слово стало мовби Його «прізвиськом». Христос – так грецькою звучить слово «Месія» – означає «помазаник» і сягає стародавнього способу коронації царів.

Сьогодні всі християни повторюють слова, які в дні Ісуса збивали людей з пантелику. Але цікаво, чи всі розуміють, що означають слова «Царство Боже»?

Філіп Янсі (за книгою «Ісус Якого я не знав»).

РЕАЛЬНІСТЬ, А НЕ ТЕОРІЯ ФЕНОМЕН РАДОСТІ

Містер Фей страждав на рак шлунка. Ми служили йому не менше 30 разів. Перші десять днів не було ніяких ознак одужання чи зменшення болю. Потім почалося поступове покращення. У нього змінився колір обличчя, він став набирати вагу.

Згодом він міг їсти все, що хотів і скільки хотів! Але це ще не все. У процесі молитов за його цілення він прийняв Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем. І засвідчив, що це найважливіше для нього.

Господь знає, як відчиняти двері в серце людини. Посилаючи сімдесятьох, Ісус казав: «А як прийдете в місто яке, і вас приймуть, споживайте, що вам подадуть. Уздоровлюйте хворих, що в ній...»

І що ще Він велів робити? «Промовляйте до них: «Наблизилося Царство Боже до вас!» (Лк. 10:8-9).

Одного разу я жив поряд зі смертельно хворою людиною. Хтось сказав йому, що він повинен обов'язково прийняти хрещення, інакше після смерті піде прямо в пекло. Я завжди вважав подібні розмови однією з форм примусу. Ісус ніколи не

використовував її. Він був надто делікатним, щоб зловживати критичним становищем людини, готової на все тільки для того, щоб отримати цілення.

Якщо людина була хвора, Ісус йшов до неї і цілював її Божою владою і силою. Потім, коли людина була цілена, природне прагнення її вдячної душі приводило її до Христа.

Цікаво, чи, читаючи Біблію, ви звертали увагу на ті випадки, у яких йдеться про голос Божий? Що робить Біблію богонатхненною книгою? Той факт, що хтось колись розмовляв із Богом! Перш

ніж з'явилася Біблія, хтось чув небеса. Потім він записав цю розмову чи випадок спілкування з Богом, і ці записи стали Словом Божим. Слово Боже непорушне, тому що воно – істинний голос Божий, істинний досвід спілкування з Ним.

Дуже просто довести, що Біблія – богонатхненна. Якщо одна душа могла чути небеса, значить, і інша може. Якщо одна душа бесідувала з Богом, то й інша може. Якщо в минулому одна людина знала, що її гріхи прощені, то й інша може не сумніватися, що її гріхи прощені тепер. Якщо чоловік чи жінка в минулому були цілені силою Божою, значить, чоловіки й жінки так само можуть бути цілені сьогодні. Треба тільки повернутися в місце близького спілкування вашого попередника з Богом.

Ось чому християни люблять Слово Боже. Ось чому Слово Боже стає тим, ради чого люди живуть і помирають. Слово Боже стає для них справжньою, живою реальністю, а не теорією.

**Джон Лейк.
(3 книги «Пригоди в Бозі»).**

Що ж це за феномен – радість? Що це за емоція? Словники пояснюють «радість» як глибоке внутрішнє задоволення, захоплення, щастя. Люди відчують радість від спілкування, пізнання чогось, споглядання краси, від успіхів, від погляду на немовля, від примирення з кимось і від безлічі інших причин.

Іноді ми плутаємо поняття «радість» із поняттями «веселощі» та «задоволення». Наприклад, у Біблії сказано, що «спів несправедливих короткий, а радість безбожного тільки на хвилину» (Іов. 20:5). Еклезіаст говорить: «На сміх я сказав: «Нерозумний», а на радість: «Що робить вона?» (2:2).

Безліч причин здатні викликати в естві людському те, що люди визначають

поняттям «радість». Тоді що ж це за радість в Дусі Святому. Вона постійна чи теж залежить від придбання і втрат, ставлення до нас людей, достатку або злиднів?

Цілком зрозуміло, що така радість – не наслідок обставин і всіяких причин, що викликають високі емоції. Радість від присутності Духа Святого в житті людини – це внутрішній стан задоволення, яке не залежить від того, що відбувається навколо, це багатство, що походить від Божої дії в нашому естві.

Радість, що приходить від Бога, – це стан людини в присутності Бога. Її ніщо не може порушити. Саме про цю радість сповіщали ангели в ніч Різдва Христового. Це радість від того, що тебе приймає Господь, що ти можеш спілкуватися з Богом всесвіту. І це величезне щастя і благословення!

Надайте Господу право керувати вашим життям. Нехай Він увійде у ваше життя як Пан життя – і ваше серце наповнить величезна радість, яку ніхто ніколи не зможе відібрати.

ДЕ НЕМАЄ ЛЮБОВІ – НЕМАЄ І ХРИСТІЯНСТВА

Велике завдання стоїть переді мною, як і перед кожним християнином: зло, яке торжествує навколо, перемагати добром. Цього вчив Христос, так кажуть апостоли (Рим. 12:21). Я знаю: ніколи не буде місця гріху в моєму серці, якщо в ньому буде постійно горіти любов. І любов не лише до дружини, до дітей, до гарних сусідів, але навіть до ворогів.

Кожен віруючий може звести небо на землю, якщо не буде перешкоджати любові Божій вселитися в серце, бо небо – це місце, де всі люблять одне одного.

«Бог є любов». Ця євангельська істина повторюється мільйони разів. Якщо людина стала справжнім християнином, тобто «учасником Божої Істоти» (2 Петр. 1:4), вона буде любити своїх ворогів.

На Тасмній вечері, перед Своєю хресною смертю, Христос сказав: «Нову Заповідь Я вам даю: любіть один одного» (Ів. 13:34). Що ж нового в цій заповіді, якщо багато років до цього вже було сказано: «І будеш любити ближнього свого, як самого себе!» (Лев. 19:18).

Пояснення цього питання можна знайти в тому самому розділі: «Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!» (Ів. 13:34). Як полюбив нас Христос – відомо: «... до смерті і то смерті хресної».

Він сказав: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:35). Відсутність справжньої Христової любові між християнами дозволяє невірним із гнівом відкидати християнство.

Релігія без любові була, є і буде до приходу Христа

причиною багатьох страждань на землі. Релігія без любові запалила багаття мучеників, винайшла тортури інквізиції. Релігія без любові спонукує мусульман убивати людей, які прийняли Христа, а християн – бивати або гнати «невірних».

Релігія без любові ненавидить усіх, хто вірить

у Бога не так, як вона диктує. Релігія без любові розп'яла Господа Христа й дотепер розпинає Його негідною полемікою або суперечками за першість.

Кожен з нас може впасти в оману, думати, що його точка зору єдино правильна. Ми щирі навіть у своїх помилках. Але для цього зовсім не потрібно сперечатися. Досить проповідувати істину любов'ю. Там, де немає любові, немає і християнства.

Христос терпів наругу від грішників (Євр. 12:3). «Християни», в серцях яких гніздиться клубок гніву та зла до свого ближнього, додають до цієї наруги. Якщо Христос пробачив нам, чи сміємо ми не прощати іншим?

Схилю ж коліна перед Христом, Який полюбив нас, і скажемо, подібно до Давида: «Випробуй, Боже, мене» (Пс. 139:23). Утікаймо від релігії без любові, виженімо її з серця, щоб дати Христові свободу там діяти.

М. Водневський.

ГОРДІСТЬ

«Бо Бог промовляє і раз, і два рази, та людина не бачить того: у сні, у видінні нічному, коли міцний сон на людей нападає, в дрімотах на ложі, тоді відкриває Він ухо людей, і настрашує їх осторогою, щоб відвести людину від чину її, і Він гордість від мужа ховає» (Йов. 33:14-17).

Всемогутній Бог бажає відкрити духовні вуха кожному зі Своїх дітей, щоб віддалити від нас гордість, цю споконвічну родоначальницю падіння, яка порушила святий порядок і божественну гармонію світу.

Полоненим у концтаборах малювали на спині мішень, щоб легше було в них влучити, коли б вони задумали втекти. Подібною мішенню відмічені християни, заражені гордістю: дияволу легше погубити їх.

Слабкість чи гріх?

Ми можемо вважати гордість вадою, слабкістю, упущенням у вихованні. Але Біблія називає гордість страшним гріхом, який веде в тенета диявола (див. 1 Тим. 3:6).

У Старому Заповіті близько 180 разів згадується про гордість, зарозумілість, зухвалість, чванливість, піднесення. Стара природа повна цих згубних проявів, бо вона – стара. У Новому Заповіті про гордість і супутні їй гріхи говориться набагато менше. Дух Божий не спить і панує над життям Церкви. Але якщо християни ставляться до гріха гордості лояльно, не звільняються від нього за допомогою покаяння, то вони легко можуть стати злочинцями перед Богом, як свого часу став юдейський цар Уззійя.

Він був богобоязливою і дуже здібною людиною, успішно воював з филистимлянами, побудував вежі в Єрусалимі, зробив багато водоймищ, зібрав численне мужнє військо, а «як він зміцнів, запишалося його серце аж до зіпсуття, і він спроневірився Господеві, Богові своєму. І ввійшов він до храму Господнього, щоб кадити на кадильному жертівнику» (2 Хр. 26:16).

І в наші дні, на жаль, можна зустріти християн, заражених цією смертельною хворобою. І тоді інфекція сварок, розбратів, пересудів, лукавих підозр, упердження може поширитися на всю церкву.

Але найсумніше те, що в деяких церквах гордим потурають, бо знають: мати справу з такими людьми небезпечно. Вони заражені на «суперечки й змагання, що від них повстають заздрість, сварки, богозневаги, лукаві здогади» (1 Тим. 6:4). А «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать!» (1 Петр. 5:5).

Образливість – ознака гордості

Найближчим радником царя Давида був Ахітофел. «А Ахітофелова порада, яку він радив тими днями, була така певна, як питати про Боже слово, така була Ахітофелова порада і для Давида, і для Авесалома!» (2 Сам. 16:23). Ахітофел звик, що всі, навіть цар, слухають його. Коли ж він став на бік Авесалома і дав пораду, як погубити Давида, то Бог зруйнував цю пораду: Авесалом прислухався до слів іншої людини, Хушая. Від образи Ахітофел пішов додому, написав заповіт і повісився (2 Сам. 17:23).

Подібне трапляється і з гордими християнами. Вони ніяк не можуть змиритися, якщо до їх думки не прислухаються. Не один служитель залишив вузький шлях слідування за Христом, а згодом і

взагалі відступив від Бога з однієї причини: від образи, що знехтували його порадою. Як це сумно! Люди світу цього живуть зі страшним девізом: «Вмру, але не підкорюся». Натомість дітей Божих повинен наповнювати дух любові, дух примирення, який веде до взаєморозуміння, до згоди і одностайності. Якщо пораду не приймають, не треба засмучуватися. Передайте все в руки Божі, моліться про Його допомогу та захист і продовжуйте співпрацювати в душі братської любові.

У Посланні до галатів наведений перелік гріхів плоті. Кінець його завершують слова «і подібне до цього» (Гал. 5:21). У гордості теж багато такого подібного. Наприклад, образливість. Ображаються тільки горді; їм зробили зауваження, їх оцінили нижче, ніж вони про себе думали, і вони вже обурюються і не хочуть робити навіть те мале, що можуть.

Горді люблять бути першими

Бажання бути першим і ні від кого не залежати – також ознака згубної гордості. Ці вади завжди приносили і приносять хворобу і розподіл у церкві.

Апостол Іван писав улюбленому Гасві про Діотрефа, мовляв, він «любить бути першим у них, нас не приймає» (3 Ів. 1:9). Думаю, падіння Діотрефа почалося із нешкідливого, на перший погляд, бажання бути попереду. Потім бажання переросло в любов до першості, а любов – досить стійке почуття: що полюбив, з тим важко розстатися. Іноді людина рветься бути на почесному місці, поводитися незалежно, не хоче, щоб над нею наглядали. Коли такій запропонують дати звіт за роботу, вона обурюється: ви мені не довіряєте!

Якщо гордому запропонувати якесь служіння в церкві, він зазвичай погоджується, але за умови, що буде старшим.

У Другій книзі царів перераховані люди найближчого оточення Давида: начальник війська, канцлер, писар, священики, а про синів Давидових сказано, що вони були «начальниками царського двору» (8:16-18).

У служінні кожної церкви є ті, хто стоїть попереду, як і сини Давидові, а є «другорядні». Братів, вільних від бажання бути першими, бути незалежними, другорядне становище не засмутить. Перебуваючи в тіні, на непомітному місці, вони, проте, у своїй жертвовності будуть так само неповторні, як і Марія, яка вилила дорогіше миро на голову Ісуса Христа (Мт. 26:7).

Горда людина ніколи не змириться зі становищем другорядного. Їй хочеться бути «начальником царського двору». Але розуміти і себе, і ситуацію в церкві ми зможемо тільки тоді, коли побуваємо у становищі других осіб.

Автор Дій святих апостолів так розповідає про обрання в Антіохійській церкві: «Як служили ж вони Господеві та постили, прорік Святий Дух: Відділіть Варнаву та Савла для Мене на справу, до якої покликав Я їх!» (Дії 13:2). Зверніть увагу, кого Дух Святий поставив на перше місце, а кого – на друге: «Відділіть Варнаву та Савла для Мене».

І проконсул Сергій, як сказано далі, «закликав Варнаву та Савла, і прагнув послухати Божого Слова» (13:7). Варнава знову вказаний першим.

Але вже в 13-му вірші цього самого розділу читаємо: «І, як від Пафа Павло й ті, хто з ним був, відпливли, то вони прибули в Памфілійську Пергію. А Іван, відлучившись від них, повернувся до Єрусалиму». Досліджуючи діяння і працю апостолів, неважко помітити, що відтепер ім'я апостола Павла скрізь на першому місці.

Сам Бог ставить трудівників на потрібні Йому місця. Але біда спіткає громаду, якщо служитель вимагатиме першості, гордої незалежності: з ним важко буде спілкуватися, неможливо домовитися. Він не стане ні з ким радитися і розладнає всі церковні справи.

Після смерті Авесалома Давид поставив Амасу замість прекрасного і вірного полководця Йоава, причому назавжди (2 Сам. 19:13). Йоав такого приниження не зміг пережити і у відповідний для нього момент убив Амасу (2 Сам. 20:9-10).

Гордість завжди веде до гріха

Гордість спонукує до гріха всякого, хто нею одержимий. Спонукає до добра гордість не може.

Яскравим прикладом того, до чого призводить гордість, служить зухвалий заколот проти Мойсея іменитих в Ізраїлі чоловіків: Корей, Датана і Авирона, які домагалися священства (Числ. 16:10).

Той, чиє серце тіснить бажання бути першим, домагатиметься пошани і, звичайно ж, вищого сану. Така людина не залишиться сама, але неодмінно збере навколо себе людей, які будуть нарікати, бунтувати, підбурювати і піднімати заколот на свою загибель.

СЕМІНАРІЯ ПРАКТИЧНОГО БОГОСЛОВ'Я

ПРОВОДИТЬ НАБІР СТУДЕНТІВ НА НАВЧАННЯ ЗА НАСТУПНИМИ ПРОГРАМАМИ:

«Бакалавр богослов'я та церковного служіння» – очна та заочна форми (3 або 4 роки відповідно).

«Час для Ісуса» – 6 місяців, очна форма.

«Керівник музичного служіння» – 2 роки, заочна форма.

«Школа сімейного консультування» – 1 рік, заочно, 4 однотижневі сесії.

«Школа церковного адміністрування» – 1 рік, заочно, 4 однотижневі сесії.

Підліткова біблійна школа КРОК – 1 тиждень, під час зимових та літніх канікул.

Навчання в СПБ відповідає всім загальноприйнятим міжнародним стандартам богословської освіти.

Семінарія – повним член Євроазіатської Акредитаційної Асоціації.

Документи на стаціонар приймаємо до 20 серпня; навчання розпочинається 16 вересня.

Адреса семінарії: вул. Сосновського, 65-в, м. Коростень, Житомирська обл., Україна, 11509.

Тел. (096)1046402; (096)7354065; (050)0577184

e-mail: korostenbc@i.ua

Веб-сторінка: www.korosten-bc.org.ua

В ОДЕСЬКІЙ ЦЕРКВІ «ВІРА, НАДІЯ, ЛЮБОВ» СТАРТУВАВ ДІТЯЧИЙ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНИЙ ПРОЄКТ – КЛУБ FISHERS.

Як і обіцяли, було багато цікавого: діти будували високі вежі з картонної цегли, власними руками виготовляли слайми, малювали на гіпсових фігурках, наносили аквагрим, а ще стріляли з лука, малювали планети, проходили лабіринт і змагалися на веселих стартах.

Після цікавих гуртків на дітей та їхніх батьків (здебільшого це сім'ї, що ще не належать до церкви) чекала цікава концертна програма: крім виступів групи, діти мали можливість почути розвесників, взяти участь в конкурсах та виграти призи. А потім до батьків із коротким словом звернувся пастор Віктор Марченко.

Наприкінці активного й насиченого дня всі подивилися повчальну сценку про добро і зло, яка нагадала, як важливо прислухатися до хорошого і бути добрим. А потім ведучі підсумували роботу клубу.

Захід проходив в Одесі у парку Космонавтів. Мета його – познайомити дітей та їхніх батьків з Особистістю Ісуса Христа та показати правду: Бог створив цей світ, люди згрішили, але всі мають право на спасіння!

Клуб Fishers працюватиме щосуботи на тому ж місці. Тож на дітей чекає ще багато всього цікавого!

Юлія Казнеська.

ДИВОВИЖНЕ СВЯТО

От і добіг кінця табір «Дивовижне поруч» для дітей молодшого віку, організований в Івано-Франківській церкві ХВЄ. Це було справді дивовижне свято для понад 70 дітей!

Програма праці з дітками передбачала біблійні уроки, гуртки, ігри, триразове харчування, призи. Справжньою несподіванкою стали уроки китайської мови.

А розімнутися після інтенсивних розумових занять можна було на батутах.

Малі дослідники дізнавалися про те, як через різних тварин Бог рятував людей (історія Даниїла та лева), вчив мудрості (історія Валаама та ослиці, Йони та кита), пробуджував совість (історія Петра та півня) та показував милість (історія Іллі та крука).

З дітками працювали більш ніж 30 людей, що пройшли курси з підготовки табірних працівників.

Директор табору Анна Бабійчук і координатор Світлана Черняк задоволені: з Божою допомогою вдалося організувати для дітей прекрасний відпочинок.

ТИ ЗНАЄШ УСЕ...

Втомлена і розбита, я брела після похорону додому. Не було ніякого бажання бачитися з кимось, хотілося нарешті залишитися на самоті, в усьому розібратися й зрозуміти: чому все це сталося?

Картина останніх днів різко сплила в моєму розумі й викликала такий гострий біль усередині, що в очах потемніло. Відчуття власної провини за смерть Миколи лежало на моїх плечах важкою ношею. Мучила думка: де тепер Микола?

Відтоді минули роки, а це питання залишається для мене відкритим: де тепер Микола? А також багато інших, кому я говорила про Христа, кого просила прийняти дар спасіння, за кого молилася. Де зараз ті, хто помер у гріхах, не побажавши прийти до Бога або не встигнувши? Може, я не вклала душу у слова, може, мало молилася?

І от вони пішли і стали перед Богом. А я залишаюся в цій пітьмі. Господи! Чи можна ще щось змінити, виправити? Адже я знаю, що немає Твоєї волі, щоб грішники помирилися без покаяння, а вони помирають.

Що зробити, щоб люди не йшли у вічність без Тебе?

Я дуже мало зустрічала людей, які так щиро виражали б свою ненависть до мене, як Микола. Притому без причини. Коля був близьким другом мого молодшого брата. Він і не приховував, що йому приносило задоволення знущання над усім, що було мені дороге. Він майстерно знаходив найпринизливіші слова, щоб довести, що моя віра і я – безглузді й що моє життя, що «пропадає без задоволень», нелогічне і порожнє. Він говорив так багато, що я не встигала нічого сказати на своє виправдання, та не дуже й хотіла.

Коля не збирався слухати мої аргументи. Я тільки молилася, щоб Господь відкрився йому, щоб він теж побачив те світло, яке освітлює моє життя.

Минав час. За кілька тижнів до Нового року зайшов Микола, запитав, де брат. Я відповіла. Він повернувся й уже взявся за ручку дверей, щоб піти, але раптом винувавши озирнувся й якимось не своїм голосом, затинаючись, вимовив.

— Моя дружина хоче, щоб ти навчила її молитися, читати Біблію. Вона запитує, чи можна нам прийти до тебе. Сама, без мене, соромиться.

Уявляю, який у мене був вираз обличчя! А він мовчав і чекав відповіді. Раптом мене осяяло: він розігрує мене!

— Ти смієшся наді мною? Ти хочеш, щоб твоя дружина стала віруючою? Чи можу я в це повірити?

Микола спокійно відповів:

— Нехай, це її справа:

Не приховуючи радості, я запросила їх, і він пішов. Що сталося? Микола хоча й відрізнявся грубістю, але не лицемірством. Ні, він не жартував. Просто сталося щось, про що я поки не знала.

У дні приготувань до новорічних свят метушня захопила всіх. Кілька разів ми бачилися з Миколою та його дружиною. Вони привітно усміхалися, а я думала: ось після свят ми зустрінемося.

31 грудня брат передав мені прохання друзів прийти до них у новорічну ніч. Я ухильно відповіла: «Там видно буде». Коли ми зібралися в сестрички зустрічати Новий рік, кілька разів на пам'ять приходило: «Вони чекають». Але я наполегливо відповідала сама собі: там горілка, телевізор, який сенс в розпал свята говорити людям про Бога? Що вони зрозуміють? Наша група зустріла Новий рік спілкуванням, піснями, планами...

Коли я повернулася 1 січня додому, мама зустріла мене зі словами:

— Був Коля, казав, цілу ніч чекали тебе, навіть нічого спиртного не пили, всі думали, що ти прийдеш.

— А де вони зараз?

— Мабуть, удома.

Моя совість відчайдушно запрацювала. Швидко повернулася до сестрички й усе розповіла. Її чоловік сказав: — Негайно збирайтесь і йдіть, а я залишусь з дітьми.

Ми прийшли до будинку Миколи. Снігопад ще не встиг приховати слідів трьох людей, які щойно вийшли з двору. На ганку горіла лампочка. Що робити? Ми з Оленою пройшлися вулицею. Увійшли до одного нічного бару, поговорили з людьми, потім до іншого. Десь за годину знову прийшли до будинку Миколи. Світло на ганку було вимкнене, а сліди трьох людей знову йшли з двору, і, схоже, це сталося кілька хвилин тому. За час, поки ми роздавали запрошення в барах, господарі повернулися додому і знову кудись пішли. Вимкнене світло говорило про те, що пішли надовго.

2 січня була неділя. На зібранні було багато гостей з інших сіл. Ми слухали Слово, яке надихало нас, сповнювало радістю і новими надіями, як це завжди буває в перші дні нового року. Несподівано в дверях стала моя сестра з дитиною на руках. Обличчя її виражало жах, розгубленість і біль. Вона подивилася мені прямо в очі. Потім сказала: «Наш брат, Микола та його дружина потрапили в аварію. Їх збила машина. Коля загинув».

Це сталося напередодні ввечері, коли вони пішли гуляти, не дочекавшись мене. Я запізнилася усього на п'ять-десять хвилин. Вони чекали цілу

ніч і весь день, вийшли на трасу за селом, щоб проїтися, і машина, що втрапила керування, на великій швидкості знесла їх з дороги. Коли мій брат, відлетівши в кювет, підвівся й побіг до Коли, той уже не дихав. Оксана була легко поранена.

Зібрання припинилося. Ми з сестрами вирішили молитися всю ніч, щоб Коля воскрес. І ми молилися. Це була найжахливіша ніч у моєму житті. Якщо хтось думає, що молитва – це просто, проведіть одну ніч у молитві. А вранці чекало не менш важке випробування – похорон. Я вірила, що диво станеться і Коля піде з кладовища живий! Але цього не сталося. Труну забили й засипали мерзлою землею.

До мене підійшла сестра, здогадуючись, що діється в моїй душі, який відчай, який самосуд я переживаю. Вона запитала:

— Що збираєшся робити далі? — І, двілячись убік, знизала плечима й продовжила. — А я все одно служитиму Богові.

І ось я бреду безлюдною вулицею, намагаючись піти не стільки від людей, скільки від жахливої реальності й від себе. І навіть сильний мороз не в змозі погасити вогонь у душі і вгамувати біль. Усе перемішалось: егоїстичний страх перед відповідальністю за лінощі, байдужість і легковажність – у вічність пішла душа, а я не зробила те, що могла зробити. Жах охоплював при думці, що якби та машина їхала з іншого боку, то мій улюблений брат був би зараз на місці Миколи.

Раптом світло Боже почало охоплювати мою душу. Одна за одною в пам'яті спливали картини останніх тижнів. Ось Микола, що запрошує мене в гості, потім наша зустріч на вулиці, не-прихована радість в його очах. Їхнє рішення не мати в будинку спиртного і навіть сигарет, бажання читати Біблію і молитися. Я дійсно не зробила того, чого чекав від мене Господь. Але які дивовижні зміни Бог Сам здійснив у душі Миколи – без моєї допомоги! Бог знає все і бачить майбутнє. Він бачив ту мить, коли станеться ця трагедія, і Він, як люблячий Батько, зробив щось у серці Миколи. Зміна у ставленні до мене – це лише верхівка айсберга. Про все інше я можу лише здогадуватися.

Нарешті ніжний голос Ісуса потрапив у моє майже скам'яніле серце: «Ти ж просила, щоб Я беріг життя твого брата доти, доки він не віддасть його Мені».

Як часто я чиню так само, як Йона: щойно горе приходить, як я виявляюся неспроможною дякувати Богові і навіть рада звинуватити Його замість того, щоб зі смиренням прийти до Нього в молитві й сказати: «Господи, Ти знаєш все, Ти знаєш все...»

Катерина Сотник.

УТІКАЙТЕ ВІД РОЗПУСТИ

«Утікайте від розпусти!» – ці слова з послання апостола Павла до коринтян, сказані на початку нашої ери, актуальні і нині, майже два тисячоліття потому. На превеликий жаль, у наш час все більше й більше диктують свої права представники так званих сексуальних меншин. Вони вже не такі, як їх попередники з інших століть, котрі соромилися свого гріха, маскувалися та робили все можливе, щоби ніхто не дізнався про їхні збочення.

Що ж змінилося у свідомості людей, котрі сьогодні сороміцькі речі демонструють як особливе досягнення?

Очевидно, витoki цього «руху за рівність» ідуть з джерел безбожності та лжехристиянства. Безбожник не реагує на Слово Боже і відкидає відповідальність перед Богом за скоєні злочини.

Лжехристиянин визнає себе послідовником Бога, відвідує богослужіння, виконує номінальні традиції і обряди, але серце його глухе до голосу сумління, а очі запліснені, щоб не бачити Божого Слова. Результатом стала ганебна практика одностатевих шлюбів та висвячення у священничий сан відвертих збоченців.

Особливо небезпечно те, що їм недостатньо просто захисту, вони прагнуть перемінити весь моральний уклад роду людського, котрий базується на Божому Слові, – за допомогою публічних демонстрацій-парадів для створення тиску на ту частину населення, котра не сприймає їхнього світогляду і активно протидіє розбещенню.

Сучасний розпусник агресивний, войовничий, глухий до порад чи докорів сумління, він нагадує більшовиків, які мріяли про всесвітню революцію і насаджували свою ідеологію насильницьким методом. Диктатура пролетаріату, панівної комуністичної партії, ідеології – це насильство над мораллю, сумлінням, тисячолітнім укладом життя роду людського. Печальні наслідки панування комуністичної ідеології усім відомі.

Але гомодиктатура не йде ні в яке порівняння з диктатурою пролетаріату. Сьогодні на рівні державних інституцій багатьох країн світу ця меншість має право диктувати свої вимоги більшості населенню. Цей парадокс тяжко збагнути. Як і просто не реально зрозуміти: яка користь з того, щоб на державному рівні зневажати Божі закони, цим самим відмовляючись від Його благословень?

За цим, як і за будь-яким іншим гріхом, стоїть самота в образі своїх людей, котрі спільними зусиллями прагнуть знищити людство, провокуючи до бунту проти Бога розпущою та аморальністю. Усі сили пекла активовані для того, щоби люди не народжували дітей і у цьому порушували давню Божу заповідь: «Плодіться, і розмножуйтесь, і наповняйте землю» (Бут. 1:28). Зрозуміло, що одностатеві шлюби не здатні народжувати дітей, через це вони всиновлюють (а по суті, розбещують) дітей, бо бажано виглядати «повноцінною сім'єю». Цікаво, як така «сім'я» коли-небудь зможе задовольнити Богом закладені психологічні потреби дитини в спілкуванні з батьками різних статей? Як чоловік може передати материнську любов або жінка – батьківську?

Окрім цього, у людей, що чинять розпусту, висока захворюваність та смертність, що також є наслідком бунту проти Бога. «Хто займається розпущою, той проти свого тіла грішить» (1 Кор. 6:18).

Сумно, що ці заражені гріхом люди дозволяють собі наводити як аргумент виправдання: мене таким створив Бог або: я таким народився. Невже вони справді думають, що Бог спочатку створив людей з неприродними потребами, а потім заборонив ці потреби задовольняти?

Проте за все доведеться відповісти перед Богом: «Бо всім нам треба явитися перед судом Христовим, щоб прийняв кожен згідно з тим, що заробив тілом, – чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10).

Порятунок існує

Та чи є якийсь порятунок для цих нещасних людей, що Божу правду замінили брехнею? Є! Навернення до Бога та Його Слова усім серцем, усім єством, розумом і душею.

Розпусником необхідно отямитися і почати жити згідно з Божим Словом. Це приведе до зміни світогляду, звичок, манер, відносин і цілей, паралізує злочинство, корупцію, брехню, розбещення, відновить стосунки між подружжям, батьками і дітьми, зможе очистити від алкоголізму, наркоманії, ігрових залежностей – від усього, що руйнує державу зсередини та ззовні.

Апостол Павло дає надію в Господі Ісусі Христі: «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадуть у Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі Царства Божого не впадуть вони!»

І такими були дехто з вас, але ви обмились, але осяятились, але виправдались Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога» (1 Кор. 6:9-11).

Надія в Ісусі Христі полягає ще і в тому, що Він став перед Богом Заступником, Адвокатом за людей, за однієї лише умови – віри в Нього як Посланця Божого для спасіння від смерті.

Бог – милосердний і люблячий! Раджу усім, хто ще перебуває в полоні різноманітних гріхів та залежностей, наблизитися до Господа Ісуса Христа в молитві покаяння і упокорення, і Отець Небесний, вірний і праведний, простить усі провини в ім'я Сина Свого Ісуса Христа.

Павло Зав'ялов.

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ БЕЗ ХРИСТА

Френк Бартлемен був свідком злиття Святого Духа в 1907 році в Лос-Анджелесі на вулиці Азуза. Його знали як глашатая пробудження того часу. Під час злиття Святого Духа він написав брошуру, в якій попереджав про П'ятидесятницю без Христа.

Він застерігав: «Ми не можемо шукати переживань поза Христом. Є багато охочих знайти силу, демонструючи чудеса, привертаючи до себе увагу, отримуючи обожнювання народу і таким чином обкрадаючи Христа в Його славі і створюючи казкове, плотське шоу. Але ми зобов'язані примуватись нашої теми – Христа. Будь-яка робота, що возвеличує Святого Духа чи дари понад Ісуса, врешті-решт закінчується фанатизмом. Необхідно пам'ятати, що Ісус – наше джерело і безпека. Переставлені місцями пріоритети призведуть до повної руїни. Святий Дух – велике світло, але Він завжди зосереджений на Ісусі. Ісус – Голова, а Святий Дух – Його Виконавець».

Віншому місці Бартлемен попереджає: «Ми не можемо ставити силу, дари, Святого Духа чи будь-що інше вище від Ісуса. Якщо Святий Дух підноситься понад Господа Ісуса Христа, це веде до заблудження і фанатизму. Втрата бачення, що Ісус – «все у всьому» – велика проблема. Робота Голгофи, викуплення мають бути в центрі нашої уваги. Святий Дух ніколи не відведе нашої уваги від Христа до Себе, але навпаки, виявить повноте Христа. Через возвеличення Святого Духа і дарів Духа ми опиняємося в небезпеці зневажити Христа, «загубити Його в храмі». Ісус має бути центром всього».

Я не можу легковажно ставитися до застереження Бартлемена. Небезпека П'ятидесятниці без Христа дуже реальна. Можна зібрати людей, сповнених Святим Духом, в одному місці, у хвалі з піднятими руками, але Ісус може ходити між ними, як незнайомець!

Так, Він сказав: «Де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, – там Я серед них» (Мт. 18:20). Проте Він може бути серед нас, як чужинець! Зігнорований і не пізнаний навіть серед тих, хто зібрався в Його Ім'я!

Христос – незнайомець серед сповненого Духом зібрання? Серед тих, хто проголошує Його Ім'я, хто поклоняється Отцю, Який послав Його? Хто співає Йому осанну, хто кличе до Нього?

Так! Це не тільки можливо – це стається сьогодні серед Божого народу!

Три шляхи, щоб зробити Христа чужинцем

Христос і тільки Христос має бути центром нашого життя і поклоніння. «І Він – Голова тіла, Церкви. Він початок, первороджений з мертвих, щоб у всьому Він мав першенство. Бо вгодно було, щоб у Нім перебувала вся повнота...» (Кол. 1:18-19)

«Щоб у всьому Він мав першенство...» Ось де возвеличення та піднесення над усім. Ісус має перше місце у всіх речах. Навіть Святий Дух не возвеличений понад це Ім'я! Ми не маємо права думати про Христа як тільки про Когось, Хто послав Святого Духа. Христос послав Святого Духа, щоб відкрити Свою власну повноту в нас.

Коли Святий Дух стає центром нашої уваги, Церква випадає з Його уваги

Святий Дух зійшов на Христа, коли Він вийшов з води після хрещення, і Отець сказав про Нього: «Це Син Мій улюблений, в Якому моє благовоління...» (Мт. 3:17). Дух зійшов тілесно у вигляді голуба, але

увага зосереджувалась на Агнці Божому, Який взяв на себе гріхи світу. Не голуб, а Агнець!

Христос говорив учням про прихід П'ятидесятниці, коли Дух буде злитий з єдиною метою: це буде сила, дана для звеличення Христового Імені! «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете... до останнього краю землі» (Дії 1:8).

Ісус пояснив, що коли Дух прийде, Він не буде привертати увагу до Себе, але на Христові слова. Він звеличуватиме Христа.

«А коли прийде Він, Той Дух правди... то не буде казати Сам від Себе... Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить. Усе, що має Отець, то Моє; через те Я й сказав, що Він візьме з Мого та й вам сповістить» (Ів. 16:13-15).

Основна робота Святого Духа – не спільність, хоча Він поєднує віруючих в одне у Христі. Це не екстаз. Це не просто говоріння іншими мовами. Дух прибув, щоб звеличити Христа! Попроводити все людство до правди, що Христос – то Господь! Недостатньо говорити, що Дух зближає нас один з одним – Він повинен наближати нас до Христа!

Повнота Духа – це повнота Христа. Якщо Ви не випромінюєте любові ради Христа, Ви не охрещені Святим Духом! Христос, Той, що хрестить, послав Святого Духа, щоб запалити наші душі жалем щодо загубленого людства, змусити стати на шлях досягнення неспасених, долаючи усі перепони. Струнути наш ледачий спосіб життя і залучити до виконання Його роботи.

Благословений Святий Дух буде засмучений і врешті-решт відійде тому, що люди хочуть звеличити Його вище Сина Божого! Він не дозволить, щоб Його силу зневажали ті, хто жадає тільки дарів, а не Христа!

Що таке справжня зустріч зі Святим Духом? Це коли люди говорять мовами? Коли люди зіціляються? Коли святі пророкують?

Ні, це набагато більше! Це коли Христос звеличується, коли Його святість проникає в душу, коли чоловіки і жінки падають перед Його святим тронном, смиренні і сокрушенні, покірно говорячи: «Святий, Святий». Дія Святого Духа – це наближення до Христа, занурення в глибину Христа!

Ми хвалимо Христа, Якому не молимося!

Ми стали народом, який прославляє, але не молиться. Для багатьох молитовна кімната стала

пережитком минулого. Ми більше хочемо того, що Христос може зробити для нас, ніж Самого Христа. Ми хочемо порятунку від болю і страждання. Хочемо, щоб наші прикrostі зникли. Ми відмовляємося від гіркоти і втрат – для нас немає Гетсиманії! Ми не знаємо тієї агонії. Ми навіть не знаємо, що таке страждання. Ми хочемо мати Його силу для зіцєлення. Його обітницю процвітання. Ми більше хочемо земних цінностей. Але Сам Він нам не потрібен!

Колись Церква сповідувала свої гріхи, а тепер вона сповідує свої права. Скільки з нас служило б Йому, якби Він не пропонував нічого, окрім Себе Самого? Не дав обітниць зіцєлення, успіху, процвітання, земних благословень. Ніяких чудес та ознак.

Чи здатні ми з радістю прийняти руйнування нашого добробуту? Розбиття і боротьбу? Жорстокі глузування, каменування, кровопролиття? Що, якби замість наших гарних будинків і автомобілів ми були б змушені блукати пустелями, ховаючись в лігвищах і печерах? Якби замість процвітання ми були розтрошені і замучені? І єдиним добрим моментом був би Христос?

Дуже мало Божих людей моляться! Вони занадто зайняті роботою для Ісуса, щоб говорити з Ним! Є час відвідувати, будувати, подорожувати, час для канікул, зустрічей, для відпочинку, читання, рекомендацій, але зовсім немає часу для молитви!

Проповідники, які не моляться, стають агітаторами, поганими будівничими. Втрачаючи контакт з Богом, вони втрачають контакт з людьми і їхніми потребами. Втрачають контроль над своїм еґо. Вони йдуть своїм власним шляхом. Замінують піт на побожність.

Єванґелісти, які не моляться, стають зірками, оповідачами. Вони не мають смирення і управляють натовпом через емоційні трюки. Сьогодні важко знайти єванґеліста, який турбується не про гроші або кар'єру, а про те, щоб зробити Христа реальним в житті людей.

Ганьба цього покоління в тому, що ми маємо занадто багато талановитих людей Бога і тільки кількох, які торкаються Його в молитві.

Чи ми молимося? О, так! Коли чогось потребуємо. Ми маємо формулу для прохання – «Іменем Ісуса». Ісус нам потрібен тільки для того, щоб підписати наші прохання перед Отцем.

Я втомився чути про те, що сьогодні мало часу для молитви. Це не брак часу, це брак бажання. Ми маємо час для того, що справді хочемо робити. Подивіться на наших молодих християн! Вони витрачають години часу, граючи в ігри, нудьгуючи, шукаючи чим зайнятися! Але не мають часу для молитви! Не мають часу для Ісуса! Боже! Постав це покоління на коліна! Не лише для молитви «Отче наш», але для щоденного духовного спілкування з Христом.

Наш Спаситель, турбуючись про всесвіт, має час, щоб заступатися за нас перед тронном Бога (Євр. 7:25). А ми не маємо часу на Нього.

Ми гарячково працюємо для Христа, Якого іґноруємо. Співаємо в хорі. Відвідуємо хворих і ув'язнених. Потішаємо хворих і нужденних. Ми готові боротися з корупцією! Виступити проти ядерної зброї! Але ми не будемо молитися!

Молитва – це місце, де здобувається перемога! Місце смерті власного еґо! Місце, де Святий Бог

виявляє секретний гріх! Не дивно, що сатана намагається перешкодити людині, яка молиться! Молитовник – це сила, що розтрощує його царство. І сатана не боїться безсилих святих, але тремтить від звуків молитви святого!

Ми шукаємо сили, а не чистоти

Хто з мужів чи жінок Божих має силу? Той, хто зіцєляє хворих і підіймає мертвих? Той, хто найкраще говорить мовами і пророкує? Той, хто буде найбільшою церквою? Ні! Силу має той, хто має чистоту!

Пророк Малахія пророкував про надприродне очищення в домі Божому: «І нагло прибуде до храму Свого Господь, якого шукаєте ви... І хто втерпить День Його прибуття, і хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він, як вогонь той у золотаря, і як у пральників луг. І Він сяде топити та чистити срібло, і очистити синів Левія, і їх перечистить, як золото й срібло, і будуть для Господа жертву приносити в правді» (Мал. 3:1-3).

Це подвійне пророцтво. Воно говорить і про перший прихід Христа, і про другий! Вдруге Він прибуде раптово, як злодій уночі. Але спочатку Він очистить Свою Церкву.

Ми не готові до приходу Христа! Біблія говорить, що вдруге Він прийде до Церкви-переможниці! До Церкви без плями і вади! До людей, які тягнуться до вишнього! До людей з чистими руками і чистими серцями. Людей, які шукають Його приходу!

Питання більше не в тому: «Що моя віра може мені дати?». Питання в тому, як стати перед Його лицем, чи зможемо ми встати перед судним престолом, коли жили так недбало, еґоїстично, так легковажили Його великим спасінням...

Очищення починається з кафедри проповідника! «Він... очистить синів Левія...» (Мал. 3:3) Бог буде «плавити» їх, як золото. Бог буде робити такі гарячі, такі полум'яні справи, що Божий народ впаде на коліна! Це вогонь Святого Духа! Вогонь переслідування. Вогонь труднощів, глузувань, пліток, фінансових проблем. Бог збирається похитнути все, що може похитнутися! Вичистити, випалити і очистити!

Жодна людина Божа не unikне очищення! Бог хоче викинути з нас увесь наш бруд. Очищення пошириться від кафедри проповідника до лавки! Святі, підготуйтеся! Бог виявить весь гріх, весь перелюб, всю глупоту! Святий Дух докорить нас у гріху.

Як ви можете грати в ігри, коли Бог проводить вас через Свій суворий іспит!

Малахія сказав: «... ось наступає той день, що палає, як піч, і стануть всі пишні та кожен, хто чинить безбожне, соломомо, і спалить їх день той, який наступає...» (Мал. 4:1).

І яке чудове наше майбутнє! Очищені служителі! Люди омиті, чисті, що поклоняються в правді. Пробудження серед наших молодих людей! Цитаделі наркотиків падають! Алкоголю і розлучень більше немає серед Божих людей. Божий народ повертається до Слова. Перевірені, випробувані люди, присвячені Ісусу Христу! Його Особа притягує до Себе усіх людей!

Христос більше не чужинець серед нас, а коронований, возвеличений! Оце П'ятидесятниця, що справді звеличує Ім'я і силу Ісуса Христа, Господа всього.

Давид Вілкерсон.

ЖИТТЯ В СВОБОДІ ВІД ПОРІВНЯНЬ

«Отож, не будемо більше осуджувати один одного, але краще судити про те, щоб не давати братові спотикання та спокуси» (Рим. 14:13).

Існує величезна кількість речей, які ми можемо зробити гарно. Однак не треба порівнювати свої можливості і досягнення з можливостями і досягненнями інших людей, з їхніми талантами і перемогами. Адже кожен з нас – індивідуальна особистість. І Бог має індивідуальний план для кожного.

Ми люди і можемо припускатися помилок – і навчатися на них. Наша праця не дає нам права нав'язувати її іншим. Навіть Бог дозволяє людям вільно вибирати.

І ви зовсім не повинні бути таким, як ваш сусід, чи пастор, чи якась людина з церкви... Ми дозволяємо іншим людям ставати для нас законом, якщо вважаємо, що маємо бути такими, як вони.

Це краде свободу. І в тому не винен ніхто, окрім вас.

Ми хочемо догодити людям і зробити їх щасливими. У цьому немає нічого поганого – Біблія навчає жити в гармонії з іншими і в мирі один з одним (Рим.

12:16-18). Але потрібно пильнувати, щоб це бажання догодити людям не перетнуло межу і не привело вас до стосунків під контролем.

Живіть самі і дозволяйте жити іншим. Навіть у Біблії сказано, що кожен повинен

займатися своєю справою: «...І пильно дбали жити спокійно, займатися своїми справами та заробляти своїми руками, як ми вам наказували» (1 Сол. 4:11).

Часто ми беремося не за свою справу і тому не отримуємо задоволення. Ми не маємо помазання на чужі справи. І, витрачаючи сили намарно, швидко стомлюємося, нам стає нецікаво. Але й тут має бути баланс.

Можна з упевненістю сказати: батьки не повинні втручатися у справи своїх дорослих дітей. Це незле – запропонувати свою допомогу чи щось порадити. Але це треба робити без тиску. Як тільки ви відчули, що вашої поради не приймають, – майте мудрість відступити.

Нестача балансу руйнує стосунки. Тому пильнуйте, щоб не заплутатися в чужих життях. Безперечно, словом можна підбадьорити і потішити. Але спершу переконайтеся, що слово, яке ви маєте сказати, – від Бога, а не від вас самих.

Навіть дорогішими дарами Духа Святого можна зловживати, використовуючи

їх, щоб керувати й контролювати інших. Коли хтось каже вам слово від Бога, завжди перевіряйте його. Це має бути підтвердженням того, що Господь сказав вам раніше. Якщо це слово – велика новина для вас, «покладіть» його на полицю і зачекайте.

Якщо вам важко займатися своєю справою – моліться. Ми всі дуже різні, по-різному поведимося, по-різному сприймаємо деякі речі, і вони по-різному на нас впливають.

Уявімо таку картину: під час спілкування ви розбили склянку з водою. Хтось швидко прийде на допомогу з ганчіркою і віником. А хтось почне радити, що треба було робити, аби уникнути неприємності. Інший взагалі не сприйме серйозно цей випадок.

Можна образитися на людей, реакція яких вам не сподобалася, а можна просто прийняти їх такими, якими вони є, знаючи, що якщо їм треба змінитися, лише Бог може зробити це.

Д. М.

ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД СТРАХУ

«І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль, коли люди будуть мертвіми від страху й чекання того, що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться...» (Лк. 21:25-26).

Справжнє звільнення від страху полягає в повній віддачі свого життя Господу. Це крок віри. Це означає повністю віддати себе під Його покров, під Його керівництво – відповідно лише з Його волею. І тоді Господь всесвітньо обіцяє бути відповідальним за нас – харчувати, одягати, оберігати й охороняти від усякого зла.

Ісус дав нам взірєць такої посвяти, коли вигукнув на хресті Голготи: «Отче, у руки Твої віддаю Свого духа! І це прорікши, Він духа віддав...» (Лк. 23:46). Ісус буквально віддав Своє життя і Своє вічне майбутнє в розпорядження Отця. І вчинивши так, Він віддав душі всіх Своїх овець в руки Отця.

Якщо нам пропонують довірити комусь наше життя, то ми повинні знати, що той хтось має силу зберегти нас від різних небезпек, зла і насилля, інакше наша довіра марна.

І якщо ви знаєте Бога, ви бачите це в Його характері. Він всемогутній, безкінечно мудрий, і Він – наш Друг, Який ближчий за брата. Апостол Павло пише: «... знаю, в Кого я вірував, та впевнився, що має Він силу заховати на той день заставу мою» (2 Тим. 1:12).

Сьогодні, коли хмари збираються над усім світом, у нас є вибір: віддати своє життя в руки Господа чи самим намагатися зберегти і захистити його. Це факт, що мир і спокій завжди залежать від нашої самовіддачі Богу. Псалмоспівець пише: «Хай Господь буде розкіш твоя, і Він сповнить тобі твоє серця бажання!» (Пс. 37:4).

Лише повністю віддавшись в руки Божі, стаєш здатним перейти через будь-які труднощі

Незалежно від того, через яке випробування

ви проходите, воно не може згубити вашої душі, тому що ви – глина в руках свого Отця. Він бажає, щоб ви могли займатися своїми буденними справами без страху і побоювань, повністю довіряючись Його турботі про вас. І тоді ваша віддача Богу буде мати практичне застосування. Чим повніше ви віддаєте себе під охорону і захист Бога, тим менше вас лякає стан світу довкола. Вас не будуть шокувати жахливі новини, що вирують навколо. Ви не будете пригнічені думками про майбутнє, тому що довірили своє життя, сім'ю і все своє майбутнє в надійні і люблячі руки Господа.

Наскільки стурбовані вівці на пасовищі, коли йдуть за своїм пастухом? Вони зовсім не турбуються. Так і ми – овечки Христа, нашого великого Пастира. То для чого нам турбуватися про наше життя і майбутнє? Він чудово знає, як захищати й охороняти Своє стадо!

Наскільки повна наша віддача Богу

Віддача Господу не може бути примусовою. Єгипетський фараон здався і відпустив ізраїльтян лише тоді, коли більше не міг зносити бід, які послав Бог.

Авраам віддав своє життя, як чистий листок, щоб Бог заповнив Його. Тільки в такому разі Бог прийме все наше єство. Але якщо ми віддаємо серце наполовину, з якимись обмеженнями, то ми винні так само, як Ананія і Сапфіра. Вони вдавали, що віддали себе Господу повністю, і за це заплатили своїм життям. Тобто наша віддача Богу повинна бути без будь-яких умов. Ми не можемо ставити Богу якісь умови чи обмеження, весь контроль має бути переданий в руки Бога.

Повністю віддаючи себе в руки Бога, ми віддаємо всі власні думки, шляхи і бажання під контроль Його мудрості та істини. Ця самовіддача щоденна, це неможливо зробити лише раз. Наша горда плоть бажає самостійно контролювати наше життя. У той момент, коли ми повністю підкоряємося Богу, плоть показує свою впертість, і ми відразу бачимо, наскільки серце бажає йти своїм власним шляхом.

Віддати себе в повну залежність Богові – одне з найскладніших завдань у житті. Повна покора Богу – недосяжна мета, яка, однак, може бути досягнена тільки вірою. Якщо ми робимо крок віри, то

ніякі труднощі не зможуть нас перемогти.

Та коли ми робимо цей крок, у пеклі звучить тривога. І сатана повстає проти віруючого зі всією своєю люттю.

Коли апостол Павло йшов шляхом фарисеїв, він не відчував опору ворога. Але коли віддав своє життя в руки Бога, його атакували і переслідували безупинно.

Ви відчуєте страх, коли вдарить шторм

Біблійні пророки попереджають, що коли почнеться потрясіння народів, наше єство буде сильно боятися: «Чи встоїть твоє серце, чи будуть міцні твої руки на ті дні, що Я буду з тобою чинити? Я, Господь, говорив це й зробив» (Єз. 22:14).

Коли Бог попереджав Ноя про прийдешній суд і наказав будувати ковчег, Ной, «побоявшись, зробив ковчег, щоб дім свій спасти» (Євр. 11:7). Навіть сміливий і хоробрий Давид сказав: «Зо страху Твого моє тіло тремтить, й я боюся Твоїх присудів!» (Пс. 118:120). І пророк Авакум, побачивши, що настають, дні утисків, вигукнув: «Я почув і затремтіла утроба моя, задзвеніли на голос цей губи мої, гнизна ввійшла в мої кості, і тремчу я на місці своїм, бо маю чекати в спокої день утиску, коли приїде народ, який має на вас наступати» (Ав. 3:16).

Срах, який зійшов на цих мужів Божих, не був страхом плоті, але благоговійним страхом перед Господом. Святі не боялися ворога душ їхніх, вони боялися Божого справедливого суду. Вони боялися не бурі, а Божої Святості!

Кожному з нас також доведеться витерпіти страх у часи утисків і розрухи. Але наш страх повинен бути благоговійним страхом перед Святим Богом, а не плотським страхом за нашу долю. Бог зневажає всі наші гріховні страхи втратити матеріальні речі, багатство і наш життєвий стандарт. Сьогодні люди по всьому світу наповнені такими страхами, коли бачать, як руйнується економіка їхніх країн.

Це невіруючі люди, які не мають надії. Та якщо ви діти Божі, ваш Небесний Отець не буде терпіти такого невір'я у вас. Ісая попереджав: «Я, Я ваш Той Утішитель! Хто ж то ти, що боїшся людини смертельної й людського сина, що до трави він подібний? І ти забуваєш про Господа, що вчинив був тебе, що напнув небеса Він та землю заклав, і завжди щоденно лякаєшся гніву гнобителя, що готовий тебе

погубити. Але де той гнобителів гнів?» (Іс. 51:12-13). І ще: «Господа Саваота, Його свято шануйте, і Його вам боятись, Його вам лякатись!» (Іс. 8:13).

Дозвольте Богу бути вашим страхом і трепетом. Такий страх веде не до смерті, але до життя! Багато насмішників думають, що багатство спасе їх від усіх бід. Але Бог говорить цілком зрозуміло, що коли почнеться потрясіння, то безбожні багатчі побачать, що їхні багатства нічого не варті.

Інші насмішники скажуть: «Ми не можемо більше слухати цих пророків, які говорять про загибель одне і те ж віками. Добрі часи завжди приходили на зміну поганим часам».

Це правда, що Божі пророки попереджали кожне покоління. Але історія доводить, що Бог завжди посилав покарання у свій час. Джон Овен, великий пуританський проповідник, виголосив на зібранні 9 квітня 1680 року: «Багато років підряд я попереджав вас про часи скорбот, що наближаються... Я говорив, що суд почнеться з дому Божого, що серця ваші зачерствіли до страху перед Ним... Через це я пророкував вам про небезпечні, наповнені стражданнями часи скорбот... Це все стоїть на порозі наших дверей».

Насмішники сьогодні можуть сказати, читаючи ці слова: «Проповідник трьохсотлітньої давнини намагався залякати суспільство бідами, що наступають. Але світ жив далі, незважаючи на все, що він говорив. Все було, як і завжди!».

Ці насмішники не знають, що Бог послав Свої жахливі кари на те суспільство. Вогняна катастрофа поглинула Лондон і зруйнувала це велике місто. Джон Овен бачив виконання всіх своїх пророцтв – війни, руйнування, розбиту економіку, смуток по всій країні, біди, які стерли велику кількість безтурботних, недбалих людей.

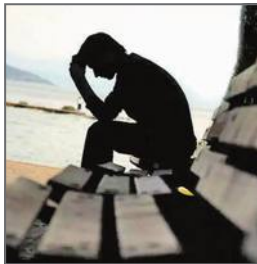
Тому він безперестанку з кафедри навчав, як жити в час катастроф, що наближаються.

Ми живемо не в кращий час. У такі часи є лише одна відповідь на фінансову розруху, що гряде: «Праведний вірою житиме». Овен слізно попереджав людей: «Приготуйте ковчег безпеки для себе і своєї сім'ї. Цей ковчег – Ісус Христос. Нема іншого шляху».

Це і наш ковчег. Благословенні всі, які довіряють тільки Йому... Я ні в чому іншому не бачу ні безпеки, ні спасіння від суду і бід, які грядуть, окрім віри в Христа. Це наш єдиний сховок.

Д. В.

ЯК ГОВОРИТИ ТАК, ЩОБ ВАС ХОТІЛОСЯ СЛУХАТИ, або СІМ «СМЕРТНИХ» ГРІХІВ МОВЛЕННЯ

Людський голос – інструмент, на якому ми всі граємо. Це, ймовірно, найпотужніший засіб на цьому світі, єдиний, який може почати війну і сказати: «Я тебе кохаю». Та часто, коли люди наговорили, їм не слухають Чому? Як промовляти так, щоб змінювати світ?

Для цього треба позбутися кількох звичок. Це, так би мовити, сім «смертних» гріхів мовлення. Список далеко не повний, але саме ці сім звичок пригнічують кожній людині.

Перше – це **пліткарство**. Коли кажуть неприємні речі про того, кого немає. Хоча всі ми чудово розуміємо, що згодом ця ж людина пліткуватиме про нас.

Друге – **осуд**. Ми знаємо таких людей. Важко слухати того, хто постійно засуджує і чогось вимагає.

Третє – **песимізм**. Це пастка. Моя мама в останні роки свого життя стала песимісткою, і їй важко було слухати.

Якось я сказав їй: «Сьогодні 1 жовтня». А вона: «Знаю. Який жах». Таке дуже важко слухати.

Це один вид песимізму – **скарги і нарікання**. Ми нарікаємо на погоду, спорт, політику – на все. Такий негатив дуже заразний. Ми ширимо у світі не радість, а смуток.

Далі – **виправдання**. Можливо, ви чули або й самі так говорили – винні всі навколо, а ви ні за що не відповідаєте. Дуже важко слухати таких людей.

Передостанній гріх – **перебільшення**. Перебільшення знищує мову, бо врешті-решт переростає у брехню. А ми не хочемо слухати тих, хто нам бреше.

І нарешті, **догматизм**. Це коли змішують факти і погляди. Це викинуті слова. Вас гноблять своїми поглядами, ніби прописними істинами. А таке важко витримати.

Цих гріхів мовлення дуже бажано уникати.

Фундамент для ефективного мовлення

На мою думку, існують чотири потужні основи, фундамент для переміни нашого мовлення на ефективне знаряддя

для зміни світу. Що ж це за принципи?

Перший – **чесність**. Коли ви кажете правду і робите це чітко та ясно.

Далі – це **щирість**, коли ви чесні. Хтось сказав, що щирість – це захист правди. І я з цим згоден.

Третій – це **послідовність**, коли ви дотримуєте свого слова, робите те, що кажете, і викликаєте цим довіру.

І четвертий – **любов**. Не романтична, але та, що бажає людям добра.

Бажати людям добра можна принаймні з двох причин. Перша – важко говорити цілковиту правду в ситуації, коли ця правда викриває якісь недобрі речі. Та в поєднанні з любов'ю чесність – чудова річ. З любов'ю ви будете спроможні правильно докорити, не раничи і не завдаючи болю.

По-друге, коли ви бажаєте людині добра, вам важко її судити. Ці речі несумісні.

Важливо не лише те, що ви кажете, але і як ви це кажете

У вас є дивовижне знаряддя. Воно надзвичайне, та його, однак, мало хто використовує.

Найперше – це **регістр**. Фальцет – не

найкращий регістр для голосу. Проте кожен може знайти свій голос. Якщо вам потрібна глибина, треба опускатися в груди, а не говорити носом.

Ми голосуємо за політиків з нижчими голосами, тому що пов'язуємо глибину з силою і владою. Це і є регістр.

Та ще є **тембр**. Це те, яким чується ваш голос. Дослідження підтверджують, що ми віддаємо перевагу багатим, плавним і теплим голосам, які нагадують гарячий шоколад.

Якщо у вас інший тембр – це не кінець світу. Не хвилюйтеся, але йдіть до викладача сценічної мови. І ви зможете творити дива з диханням, поставою і вправами, щоб поліпшити тембр свого голосу.

Далі – **мелодика** мови, яку ми застосовуємо, щоб робити наголоси. Це ключ до смислу в процесі розмови.

Є люди, які постійно говорять на одній ноті, і їх слухати дуже важко. Звідси і слово «монотонний».

Нині в моді повторювана мелодика, коли кожне речення закінчується запитально, хоча це не запитання, а твердження. І якщо ви так робите, то цим обмежуєте свої можливості спілкування.

Це погано, тому позбудьтеся цієї звички.

Дуже важливий **темп**. Можна розвиватися і говорити швидко, або уповільнитися, щоб підкреслити щось.

Наш давній друг – **мовчанка**. У мовчанці немає нічого поганого, якщо не доповнювати її усякими «м-м-м» або «ну-у...»

Наступне – **гучність**. Гучність показує наше хвилювання. Насправді я можу повернути вашу увагу, промовляючи дуже тихо.

Деякі люди нагадують гучномовці. Уникайте цього. Це дзвонарі. Нав'язувати свої звуки – неправильно і нерозумно. І до того ж негарно.

Коли вам треба сказати щось важливе, ви просто зобов'язані використати своє знаряддя, свій двигун – голос. А жоден двигун не працюватиме добре, якщо його не прогріти. Прогрівайте свій голос. Робіть спеціальні вправи.

Уявіть, яким був би світ, якщо би говорили потужно, а інші уважно слухали у сприятливій атмосфері. Це був би прекрасний світ, в якому розуміння було б нормою. Це ідея, яку варто поширювати.

Джуліан Трежер.

№ 7 (178)

Виходить щомісяця

липень 2019 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована у
видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726